BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 111 ► 1 Haziran / Hezîran 1997 ► 100.000 TL.

BOLŞEVİK PARTİ
(KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)

6.

KONGRESİ YAPILDI!

EMPERYALİST BARBARLIĞA KARŞI BOLŞEVİK SAFLARDA ÖRGÜTLEN!

Ya barbarlık, ya sosyalizm! Yan barbarî, yan sosyalîzm!

2000'li yıllar bolşevizmin olacak!

Bütün ülkelerin işçilerine ve ezilen halklarına...

2000'li yıllar bolşevizmin olacak!

Emperyalist barbarlığa karşı Bolşevik saflarda örgütlen!

Ya barbarlık, ya sosyalizm!
Yan barbarî, yan sosyalîzm!

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları...
Bütün dünyada Komünizm'e sempati duyanlar...
Yoldaşlar!...

BOLŞEVIK PARTİ'miz 6. Kongre'sini zaferle sonuçlandırdı!

Biz, Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin Bolşevik Parti'siyiz! Biz, bütün dünyada

Bolşevizm'in bayrağını yükseklerde dalgalandıran bir partiyiz. Biz, insanlığın kapitalist barbarlıktan kurtulmasının yolunu gösteren doğru siyasi çizginin sahibi, özü sözü bir Bolşevik Parti'yiz...

6. Kongre'miz yeni bir atılımın çıkış noktası olacaktır! Önümüze koyduğumuz büyük görevleri yerine getirmek için, kongremiz Marksizm-Leninizm'in bilimi ışığında çizgimizi daha da derinleştiren şu kararları aldı:

PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİ ÖRGÜTLEMEK TEMEL GÖREVDİR!

BU amaca varmak için, 6. Kongre'miz, uluslararası işçi hareketinin ilerletilmesi, birleştirilmesi ve devrimci bir temele oturtulması yolunda yürütülecek mücadelede esas kavranacak halkanın, dünya marksist-leninist hareketinin birliğini sağlamak olduğunu bir kez daha vurguladı. Dünya marksist-leninist hareketinin bu yüce amaç için, doğru temel siyasi tespitler temelinde birlikteliğinin sağlanmasının zorunlu olduğunu da belirledi.

6. Kongre'miz, karara bağladığı temel siyasi belgede uluslararası alandaki gelişmeleri şöyle değerlendirdi:

Dünya, emperyalizmin egemenliği altında...

Son dönemlerde bir dizi burjuva kalemşörün ve devrimcilik adına, Marksizm-Leninizm adına ortaya çıkan bir dizi oportünistin piyasaya sunmaya çalıştığının tersine, sermayenin ve üretimin enternasyonalleşmesi olgusu, yeni bir olgu değildir. Bunu böyle görüp gösteren globalleşme teorileri de, esasta emperyalizmin temel özelliklerinin değişime uğradığı görüşlerinin yinelenmesidir. Bu, safsatadan öte bir tespit değildir. Çünkü, emperyalizmin Leninist emperyalizm teorisinde çözümlenmiş olan temel özelllikleri ve çelişkileri aynen sürmektedir.

20. yüzyılın son dönemlerini yaşadığımız bugünkü dünyaya damgasını vuran, emperyalizmin tam egemenliğidir. Tam egemenlikten anlaşılması gereken, emperyalist güçlerin hemen herşeye kadir oldukları,

her istediklerini yapabildikleri vb. değil, **tüm dünyanın emperyalist ekonominin parçası** olması olgusudur.

Emperyalizm barbarlıktır!

-Bu olgu, aynı zamanda, emperyalizmin hakim olduğu bir dizi ülkede siyasette, topyekün gericilik ve birçok alanda açık terörcü diktatörlüklerin, yani faşizmin hüküm sürdüğü anlamına gelmektedir.

-Emperyalizm, güç dengelerinin değişmesine bağlı olarak yeni paylaşımların, emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşların gündeme getirilmesi demektir. Bugün, bir dizi yerde haksız, gerici savaşlar sürmekte, emperyalist kâr uğruna şovenizm körüklenmekte, halklar birbirine kırdırılmaktadır. Emperyalizm, ulusların kendi kaderini özgürce belirleme, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını ayaklar altına alıp çiğnemektedir.

-Emperyalizmin egemenliği erkek egemenliği, kadın cinsinin ezilmesi demektir.

-Emperyalizmin egemenliği, emekçi gençliğin geleceğinin karartılmasıdır.

-Emperyalizmin egemenliği, doğal kaynakların kâr amacıyla hoyratça talanı, yaşam temellerinin yokedilmesi demektir.

-Emperyalizm, eğer devrimle yıkılmazsa, insanlığın barbarlık içinde yok olmaya gidişidir...

...işçi sınıfının ileri unsurlarını, sınıf bilincine ulaşan kesimini komünist partilerinde örgütlemek, birleştirmek, bugünün en önemli devrimci görevidir. Bu görevi gerçekleştirdiğimiz zaman, emperyalizmin ölüm çanları çalacaktır. Biz komünistler, anın bu devrimci görevini er geç başaracağız!

Emperyalizmin biricik alternatifi, proleter dünya devrimidir! Ya barbarlık ya Sosyalizm!

Emperyalizmin biricik alternatifi Sosyalizm'dir; Komünizm'dir! Emperyalist sistem, proleter dünya devrimiyle yıkılmadıkça, insanlık için barbarlıktan kurtuluş yoktur. Çok genel bir değerlendirme yaparsak, gelişmiş emperyalist ülkelerde doğrudan sosyalist devrim; emperyalizme bağımlı ülkelerde şu veya bu hızla sosyalist devrime dönüşecek, proletarya önderliğindeki antiemperyalist, demokratik devrimler proleter

dünya devriminin bileşenleridir.

Bugünün temel görevi, bu devrimlere önderlik edecek olan bolşevik partilerin inşasıdır!

Komünizm'in ancak üretim araçlarının mülkiyetini elinde tutan sömürücü sınıflar için bir öcü olduğu; işçiler ve emekçiler için komünizmin bir kurtuluş bayrağı olduğu şeklindeki temel gerçekleri bıkmadan, usanmadan, yılmadan sabırla, sistemli, yoğun bir ajitasyon-propagandayla devrimin gerçek öznesi olan işçi sınıfına ve emekçi yığınlara taşımak; işçi sınıfının ileri unsurlarını, sınıf bilincine ulaşan kesimini komünist partilerinde örgütlemek, birleştirmek, bugünün en önemli devrimci görevidir. Bu görevi gerçekleştirdiğimiz zaman, emperyalizmin ölüm çanları çalacaktır. Biz komünistler, anın bu devrimci görevini er geç başaracağız!

KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE DEVRİMİ, PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN KOPMAZ BİR PARÇASIDIR!

KUZEY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE, emperyalizme bağımlı, geri kapitalist bir ülkedir. Ekonomide ve özellikle de üstyapıda feodal artıklar önemli oranda etkilerini sürdürmektedir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim aşaması, antiemperyalist, demokratik halk devrimi aşamasıdır. Bu devrim, **işçi-köylü** temel ittifakı temelinde, komünist partisinin önderliği ve proletaryanın hegemonyası altında, faşist diktatörlüğü yıkacak, emperyalizmden bağımsızlığı, hakim olan emperyalizme bağımlı kapitalizmin ve feodalizmin kalıntılarının tasfiyesini gerçekleştirecek, ulusal baskıyı ortadan kaldıracak, ezilen ulusların ayrılma hakkını serbestçe kullanabileceği şartları yaratacak; tüm milliyetlere tam hak eşitliğini sağlayacak, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kuracaktır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, proletaryanın önderliğinde bir demokratik devrim ertesinde kesintisiz sürdürülen sınıf savaşımıyla, sosyalist devrime oldukça kısa sürede geçişin, sosyalist inşayı başarıyla gerçekleştirmenin objektif şartları vardır. Faşist TC devletinin, onun içinde yapılacak bazı reformlarla demokratik bir yapıya kavuşturulmasının mümkün olduğunu savunmak, devrimci sınıf mücadelesi gerçeğini tersyüz etmektir.

Ülkemizde demokrasiyi kazanmak için ve sosyalist devrimin yolunu açmak için bir tek yol vardır: **Şiddete dayalı devrim!**

Bu devrimin başarısının garanti altına alınması için, işçi sınıfının örgütlenmesi temel görevimizdir. İşçi sınıfının öncüsünün, işletmelerde yapılacak çalışmada, işletme hücreleri temelinde kazanılması, partinin işletme hücreleri temeline oturtulması temel görevimizdir. Bu çalışma sonucunda, işletmeler komünist partisinin kaleleri haline getirilecektir.

Bu çalışmada, işçi sınıfının mücadelesinin sarı, reformist, dinci ve faşist sendika önderlikleri tarafından arkadan hançerlenmemesi için, sendikalarda yürütülecek çalışmada komünist sendika fraksiyonlarının kurulmasının yanısıra, sendikalı-sendikasız tüm işçilerin içinde yeralabileceği grev ve mücadele komitelerinin örgütlendirilmesine önderlik edeceğiz.

Kuzey Kürdistan-Türkiye, bir halklar hapishanesidir!

Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de emekçi yığınların mücadelelerinden en gelişmiş olanı, Kuzey Kürdistan'da yürüyen ulusal kurtuluş mücadelesidir. Sınıfsal açıdan köylü mücadelesi olan bu mücadele, burjuva milliyetçi bir örgüt olan PKK'nın önderliğinde yürüyor. Bu mücadele, anda Kuzey Kürdistan-Türkiye siyasetinin belirlenmesinde en önemli yeri tutuyor. Gelinen yerde PKK önderliğindeki bu mücadelenin, TC'yi yıkmak değil, onunla anlaşmak için yürüdüğü resmen ilan edilmiştir. Sözkonusu olan, TC'nin faşist hakim sınıfları açısından, gerici, karşıdevrimci, soykırımcı bir savaş; PKK açısından, reformcu bir ulusal savaştır. PKK'nın yürüttüğü savaş, devrimci bir temelde olmasa da, reformist yanıyla da ulusal baskıya karşı çıkma temelinde haklı bir yana sahiptir, bu yan desteklenmelidir.

Biz komünistler, Kürt ulusunun ayrılma hakkını serbestçe kullanabileceği şartların, faşist TC devletiyle anlaşarak ve onun varlığı şartlarında değil, ancak onun devrimle yıkılması sonucunda, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü şartlarında yaratılabileceğini biliyor, savunuyor ve bunun için savaşıyoruz.

Bu savaşta, savaşın kurmaylığını yapacak, ortak devrime yön verecek olan proletarya partisi, Partimiz, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'dir.

Günün en temel sorunu, örgütçü kadroların yaratılmasıdır...

Partinin temel siyasi çizgisinin yaratılmış olduğu bugünkü şartlarda örgütsel inşa belirleyicidir. Bu bağlamda kadrolar belirleyici bir role sahiptir. Siyasi çizginin pratiğe uygulanıp uygulanmaması, proletaryanın öncüsünün gerçekten komünist partisine kazanılıp kazanılmaması, belirleyici ölçüde onların çalışmasına bağlıdır.

Öncelikle bağımsız olarak örgütsel faaliyet yürütebilecek, işçi sınıfı içinde (fabrikalarda, sendikalarda) çalışmanın iskeletini oluşturacak devrimciler örgütünü yaratabilecek ve sağlamlaştırabilecek ve fabrika hücreleriyle örgütü işçi sınıfı içinde yerleştirmeyi becerebilecek **örgütçü kadro**ların yetiştirilmesidir, günün görevi!

Doğru kadro seçimi, bugün varolanlar içinde öncelikle yukarıdaki işleri yapacak olanları bulup çıkarmak

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

anlamına gelir. Bu bağlamda şu belirleyici kıstaslar temelinde seçim yapılacaktır: İdeolojik sağlamlık, sınıf düşmanına karşı kararlılık, partiye sadakat, kitlelerle en sıkı bağ; bağımsız olarak çalışma, karar verme yeteneği, disiplin ve bolşevik sağlamlık!

Kemalist devrim ve kemalist iktidar hakkında tavır, marksist-leninistlerle her türden oportünisti birbirinden ayıran en temel kıstaslardan biridir!

Partimiz 6. Kongre'si, bu temel sorun üzerine kongre öncesinde Marksizm-Leninizm'in bilimsel öğretileri temelinde yaptığı derinlemesine araştırma ve incelemeler sonucunda, ülkemiz devriminin en temel sorunlarından birisi olan Kemalizm konusunda aldığı kararla programatik görüşlerini daha da zenginleştirerek; İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bu noktada savunduğu, özünde doğru görüşleri tali hatalarından arındırdı.

Kemalist devrim bir üst tabaka devrimidir!

Kemalist devrim, sanayi proletaryasının ve onun örgütlenmesinin gayet güçsüz olduğu, emperyalist güçlerin doğrudan sömürgesi haline getirilmesi tehlikesiyle karşı karşıya olan bir ülkede gerçekleşen bir burjuva devrimdir.

Bu devrim, esasta ülkenin bir sömürge haline gelmesini engelleyen ve fakat emperyalizme bağımlılık ilişkilerini ortadan kaldırmayan güdük bir antiemperyalist devrimdir. Devrimin esas ordusunu işçiler, köylüler, emekçiler oluşturmasına rağmen, devrime damgasını vuran sınıf, yabancı boyunduruğundan kurtulmak ve kendi bağımsız devletine sahip olmak isteyen Türk milli burjuvazisi olmuştur.

Kemalist hareket, en başından itibaren, özünde işçilere, köylülere düşman bir burjuva hareketidir. Kemalist iktidar, başından itibaren işçilerin, köylülerin, ezilen ulusların gelişen mücadelesine karşı azgınca saldırmış olan bir askeri faşist diktatörlüktür.

* * *

Kongre'miz, ayrıca şu önemli konularda partimizin çizgisini onaylamış ve geliştirmiştir:

- Partimizin yurtdışı çalışma alanında yaşama geçirilen ve proleter enternasyonalizminin pratikte bir ifadesi olan **yeni yönelim** siyasetimiz üzerine kongremizde bir kez daha tartışıldı. Yurtdışında bölgesel faaliyet yürüten örgütümüzün esasının, süreç içinde bulundukları ülkelerin bolşevik partilerinin yaratılması çalışmasına katılarak uzun vadede bu partilerin içinde eritilmesi anlamına gelen ve geçen çalışma döneminde doğruluğu pratik tarafından da kanıtlanan bu siyasetimizin, önümüzdeki yeni dönemde de yaşama geçirilmesi için mücadele görevi belirlendi.

- İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Türkiye'de faşizm konusunda tespit etmiş olduğu görüşlerini Marksizm-Leninizm'in bilimsel öğretisi temelinde irdeleyerek, bu marksist-leninist görüşlerin doğruluğu bir kez daha onaylandı.

- Kongremiz, parti tüzüğümüzün kimi maddeleri üzerine tartışarak, partimizin andaki durumuna uygun değişiklikler yaptı.

* * *

Yoldaşlar...

Partimizin 6. Kongre'si önümüze onurlu görevleri koydu. Kongremiz, marksist-leninist parti çizgimizin sınıf mücadelesinin tüm alanlarında yaşama geçirilmesi için, tüm yoldaşlarımızı daha fazla özveriyle çalışmaya çağırır. Bu, öncünün yaşamla birleştirilmesi kavgasına çağrıdır!

Her yoldaşımız, "Parti kim?" sorusuna, "Parti benim!" cevabını vererek ve bu cevaba uygun olarak hareket edip tüm benliğiyle sınıf kavgasının içine atılmalı, güneşi zaptetmeye çalışmalıdır.

Partimizin 6. Kongre'si, 2000'li yıllarda emperyalist barbarlığa karşı Bolşevizm'in zaferinin temellerini sağlamlaştırdı. Haydi hep birlikte partimizin önderliği altında birleşerek Bolşevizm'in bayrağını zirvelerde dalgalandırmaya! Haydi, kavganın engin denizine atılmaya!

Kapitalist barbarlığın azgın sömürüsü altında inim inim inletilen işçiler!

Bolşevik Parti'miz sizlere sesleniyor!

Partimizin gösterdiği yolda ilerleyerek ve Bolşevizm'in bayrağı altında örgütlenerek ücretli emek sömürüsünü ortadan kaldırmak için ayağa kalkın! "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız" diyerek yürüyün bu faşist diktatörlüğün üstüne! Yürüyün sarı, reformist, dinci ve faşist sendika yöneticilerinin üstüne! Kurun kızıl sendika fraksiyonlarını! Kurun fabrikalarda Bolşevik Parti'nin işletme hücrelerini! İşletmeleri fethederek partimiz önderliğinde faşist diktatörlüğü yerle bir edin! Kurun işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik iktidarını! İlerleyin sosyalizme doğru!

Bu kavga senin kavgan! Geri durma ilerle, al eline devrimdeki öncü ve önder rolünü!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin yoksul köylüleri!

Partimiz sizlere sesleniyor!

Partimiz faşist diktatörlüğe karşı savaşımında sizleri de kavgadaşları arasında görmek istiyor.

Gelin partimizin çatısı altında örgütlenin. Hep birlikte yıkalım bu faşist düzeni. Ancak o zaman toprak ağalarının ve beylerinin baskısından sömürüsünden kurtulacaksın. Ancak o zaman şeyhin, ağanın zulmünden kurtulacaksın. Ancak o zaman devrimle şeyhten, ağadan koparılıp alınan toprağı özgürce kullanma hakkına sahip olacaksın! Yürü hainin, işbirlikçinin ve faşizmin üstüne...

Tüm ezilen ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar!

Eğer yasalarda ve gerçek yaşamda aşağılanan, horlanan, ezilen cins olarak kalmak istemiyorsanız,

Evde, sokakta, işyerinde cinsel tacize, dayağa, şiddete, tecavüze uğramak istemiyorsanız,

Eşit işe eşit ücret almak istiyorsanız,

Ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaştırılmasını istiyorsanız,

Kuzey Kürdistan'da haksız savaşın son bulmasını, Kürt ulusu ve diğer milliyetlerin tam hak eşitliğini savunuyorsanız,

Bayrağında baskı ve sömürüye, erkek egemenliği ve kadınların ezilmişliğine karşı mücadele yazılı olan; toplumda ve kendi saflarında erkek şovenizmine karşı mücadele veren BOLŞEVİK PARTİ saflarında örgütlenin!

Ancak o zaman, bu erkek egemen düzen yıkılacak; işçi ve emekçi kadınlar üzerindeki kölelik zincirleri kırılacak ve gerçekten özgürlüğe giden yol açılacaktır. Bu kavga sonucunda kaybedeceğiniz yalnızca dayaktır, cinsel baskıdır, sömürüdür; ama kazanacağınız sömürüsüz, baskısız yepyeni bir dünyadır...

Geleceğimizin umudu işçi, emekçi ve öğrenci gençlik!

Faşist diktatörlüğün sana sunduğu işsizliktir, asgari ücret temelinde en kötü koşullarda çalışmaktır, sendikasızlıktır; mesleksizliktir, eğitimsizliktir, ancak paralıların okuyacağı antidemokratik bir eğitim sistemidir! Bu faşist düzende sana gelecek yok...

Halbuki sen, geleceğimizin kurtuluş meşalesi olmalısın! Senin ellerinle yaratılacaktır gelecek. Bunun için Bolşevik Gençlik saflarında örgütlen! Kendi geleceğini eline al! Yık bu faşist düzeni, at kanlı karanlığı asar-ı atika müzesine! Sömürüsüz, sınıfsız sosyalist topluma gidişte durmaksızın ilerlemek için işçi-köylü iktidarını işçimizle, yoksul köylümüzle birlikte kur! Atıl kavgaya tüm atılganlığınla!

Kürt ulusundan işçiler, emekçiler!

Faşist TC devletine karşı bağımsızlık savaşı, ancak Kuzey Kürdistan ve Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden işçileri ve köylüleriyle ortak devrimin zafere ulaşmasıyla kazanılacaktır!

Bunun için birleşik partimizin önderliği altında kurulan ve Bolşevik Parti (Türkiye)'nin kardeş örgütü olan Partiya Bolşewik (ya Kurdistan'a Bakur)'un çatısı altında örgütlen! Bırak reformizmin önderliğinde kendi enerjini çarçur etmeyi; al eline silahını, devrim bayrağını Kuzey Kürdistan'ın kalelerinde ve dağların doruklarında dalgalandır! İşte, ancak o zaman ulusal baskıya gerçekten son vermenin imkanı yaratılacak; Kürt ulusunun isterse ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanma imkanı oluşacak, sömürü ortadan kalkacaktır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan azınlık milliyetlerden işçiler, emekçiler!

Partimizin çatısı altında örgülenin! Ancak o zaman sizin üzerinizdeki ulusal, mezhepsel ve dinsel baskılar ortadan kalkacak, insanca yaşamanın temeli kurulmuş olacaktır!

İşçiler, emekçiler!

Partimizin 6. Kongre'si, 2000'li yıllarda emperyalist barbarlığa karşı Bolşevizm'in zaferinin temellerini sağlamlaştırdı.

Haydi hep birlikte partimizin önderliği altında birleşerek Bolşevizm'in bayrağını şehirlerde kalelere, kırlarda dağların zirvelerinde dalgalandırmaya!

Haydi hep birlikte Bolşevizm'in zaferini taçlandırmak için faşist diktatörlüğü tarihin çöplüğüne atmaya! Haydi kavganın engin denizine atılmaya!

Mayıs 1997 ▲

► ***YAŞASIN BOLŞEVİZM!***
► ***BİJÎ BOLŞEWÎZM!***
► ***YAŞASIN BOLŞEVİK PARTİ'MİZ!***
► ***BİJÎ PARTÎYA ME YA BOLŞEWİK!***
► ***EMPERYALİST BARBARLIĞA ÖLÜM!***
► ***BİMRE BARBARÎYA EMPERYALÎZMÊ!***
► ***YAŞASIN SOSYALİZM/KOMÜNİZM!***
► ***YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!***
► ***BİJÎ ŞOREŞA PROLETARÎ Bİ YA DİNYE!***
► ***BOLŞEVİZM YENECEKTİR!***
► ***BOLŞEWÎZM SERKEVE!***
► ***YAŞASIN 6. KONGREMİZ!***
► ***BİJÎ KONGREYA ME, YA 6!***
► ***YAŞASIN BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN/TÜRKİYE)!***
► ***BİJÎ PARTİYA BOLŞEWÎK (YA KURDÎSTAN'A BAKUR/TİRKÎYE)!*** ▲

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

Uluslararası alanda ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de durum ve görevlerimiz konusunda tezler...

DÜNYA EMPERYALİZMİN EGEMENLİĞİ ALTINDA...

1 Yüzyılın son yıllarını yaşadığımız bugünkü dünyaya damgasını vuran, **emperyalizmin tam egemenliğidir. Tam egemenlikten anlaşılması gereken, emperyalist güçlerin her şeye kadir oldukları, her istediklerini yapabildikleri vb. değil, tüm dünyanın emperyalist ekonominin parçası olması olgusudur.** Dünyada emperyalist sistemin dışında hiçbir devlet kalmamıştır.

2 Durum, emperyalizmin oluştuğu ve dünyaya hakim hale geldiği, dünyanın emperyalist büyük güçler arasında paylaşıldığı 20. yüzyıl başlarında da böyleydi. Ancak, Rusya'daki 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimiyle bu durumda köklü bir değişiklik olmuş, proletaryanın iktidarı ele geçirdiği Rusya, emperyalist dünya sisteminin bir parçası olmaktan çıkmış, dünyanın altıda birinde emperyalizmin hakimiyeti yıkılmıştı. Emperyalist dünyanın karşısına, bir ülkede de olsa onun alternatifi sosyalist bir dünya çıkmıştı. İki sistem arasındaki mücadelede, sosyalist olmayan ve emperyalist sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş mücadelesinden çıkan kimi burjuva iktidarların da, emperyalizmden bağımsız olarak hareket etme imkanları doğmuştu.

3 Sosyalist Sovyetler Birliği'nde, sosyalist inşanın muazzam başarıları ve emperyalist sistemin dünyayı faşizme ve İkinci Dünya Savaşı'na sürüklemesi, uluslararası işçi sınıfının ve emekçi halkların özgürlük, demokrasi, sosyalizm istek ve mücadelelerinin güç kazanmasının temeli oldu. İkinci Dünya Savaşı sonunda Sosyalist Sovyetler Birliği'nin muazzam çabalarıyla da kazanılan antifaşist zaferler ertesinde, bir dizi Doğu Avrupa ülkesinde işçi sınıfı önderliğinde, kısa süre içinde proletarya diktatörlüklerine doğru gelişen, demokratik iktidarlar oluştu. 1949'da, Çin'de proletarya önderliğinde demokratik halk diktatörlüğü kuruldu. Böylece, Sovyetler Birliği dışında bir dizi ülke de emperyalist dünyanın bir parçası olmaktan çıktı. Emperyalist kampın karşısına, komünist ve işçi partilerinin önderliğinde kurulan iktidarların oluşturduğu güçlü bir sosyalist kamp çıktı. Sosyalist olmayan kimi küçük burjuva, milli burjuva iktidarların da emperyalizmden bağımsız bir hat izlemelerinin imkanları arttı.

Emperyalizmin egemenliği; dünyanın, andaki güç dengesine göre, esas olarak birkaç emperyalist büyük güç arasında paylaşılmış olmasının tamamlanması, güç dengelerinin değişmesine bağlı olarak yeni paylaşımların emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşları gündeme getirmesi demektir.

4 Sosyalist kampın varlığı uzun sürmedi. İkinci Dünya Savaşı öncesinde de gerek tek tek komünist partiler içinde, gerekse Dünya Komünist Partisi olan Komünist Enternasyonal'de kendini revizyonist hata ve sapmalar olarak gösteren ve fakat Stalin önderliğinde kararlı, sürekli mücadeleyle yenilen revizyonizm, İkinci Dünya Savaşı'nın ertesinde bir dizi komünist partisinde yeniden etki kazandı. Yugoslavya'da "Tito Revizyonizmi" hakim hale geldi. 1956 yılında sosyalist kampın en önemli kalesi olan Sovyetler Birliği'nde, Sovyetler Birliği Komünist Partisi (SBKP) içindeki revizyonistler, 20. Parti Kongresi'yle kesin hakimiyetlerini kurdular. Sovyetler Birliği, modern revizyonist Kruşçev kliğinin önderliğinde süreç içinde nitelik değiştirdi. Proletarya diktatörlüğü adım adım tasfiye edilerek, revizyonist bürokrat devlet burjuvazisinin diktatörlüğüne dönüştü. 60'lı yılların ikinci yarısında yozlaşma süreci tamamlandı, eski Sosyalist Sovyetler Birliği, sosyalemperyalist bir büyük güce dönüştü.

5 Komünist partilerinin büyük çoğunluğu, SBKP'nin peşinden giderek yozlaştı. Sovyetler Birliği'ne paralel olarak Doğu Avrupa'da sosyalist kampın bütün diğer devletleri de –Arnavutluk dışında– bir yozlaşma süreci yaşadılar.

6 Yozlaşma sürecine karşı direnen iki devlet kaldı: Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk. Bu ülkelerin komünist partileri, SBKP'nin modern revizyonist tezlerine karşı esasta Marksizm-Leninizm'i savunan pozisyonlarda bir muhalefet yürüttüler. Ve fakat modern revizyonizme karşı mücadelelerinde kendileri de yer yer önemli hatalar yaptılar. Geçmişteki ortak sosyalist kamp bölündü. Bu kamp, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'da onun peşinden giden devletlerin yozlaşmasıyla Çin ve Arnavutluk şahsında yaşadı. Geçmişte sosyalist kamp içinde yer alan komünist ve işçi partilerinin çok büyük çoğunluğu, bu bölünmede modern revizyonizm tarafında saf tutarken, çok az sayıda "eski" komünist ve işçi partisi ve bu partilerin bölünmesi temelinde ortaya çıkan kimi genç marksist-leninist partiler, modern revizyonizme karşı direnişin başını çeken Çin Komünist Partisi (ÇKP) ve Arnavutluk Emek Partisi (AEP) etrafında kümelendiler. ÇKP ve Çin Halk Cumhuriyeti de 70'li yılların ikinci yarısında yozlaştı.

7 Geçmişteki sosyalist kampın Sovyetler Birliği ile birlikte hareket eden kesimi, yeni tipte bir sosyalemperyalist kamp oluşturdu. Bu yeni yetme emperyalist büyük güç, proletarya, ulusal kurtuluş, ilerleme, sosyalizm adına, klasik emperyalist güçlerle dünya hegemonyası için büyük bir dalaşa girdi. Belirli bir süre emperyalist kampla, sosyalemperyalist kamp arasındaki dünya hegemonyası dalaşı, dünyadaki gelişmelere esas damgasını vuran dalaş oldu. Bu dalaşta, Sovyetler Birliği, yeni sömürgeci emperyalist siyasetini sosyalist söylemle birleştirdi. İşte de sosyalizm lafzı altında faşist (yani sosyalfaşist) bir yönetim "bütün halkın diktatörlüğü" adına gerçekleştirildi.

8 Emperyalistlerin kendi aralarındaki bu dalaş, klasik emperyalist kampın, sosyalemperyalist kampı yenmesi, sosyalemperyalist kampın çökmesiyle sonuçlandı. sosyalemperyalist kampın bütün eski üyelerinde, modern revizyonist, sosyalist-komünist söylemli iktidarlar, yerlerini açık emperyalist-kapitalist iktidarlara terketmek zorunda kaldılar.

9 Çin'de modern revizyonizmin "Üç Dünyacı" tipinin iktidarı bütünüyle ele geçirmesi ertesinde, proletaryanın iktidarı yıkıldı. Ardından Marksizm-Leninizm'i savunma konusunda direnen en son iktidar partisi olan AEP'in önderliğindeki Arnavutluk'un da emperyalist ve revizyonist baskılara teslim olması sonucu, dünyada emperyalizmin egemen olmadığı tek devlet kalmadı.

10 Bugün hâlâ sosyalist olduğunu iddia eden Küba, Kuzey Kore, Vietnam, Çin gibi devletler(*), aralarında belirli farklar olsa da, emperyalist dünya sisteminin dışında olan devletler değil; bu sistemin parçası olan devletlerdir. Eski Sovyetler Birliği ve onun önderliğinde, eski sosyalemperyalist kampın devletleriyse, zaten emperyalist dünyanın bir parçasıydılar.

EMPERYALİZM BARBARLIKTIR!

11 Emperyalizmin egemenliği:

► Bir zamanlar üretici güçlerin gelişmesi bağlamında feodalizme karşı, devrimci bir rol oynamış olan kapitalizmin, tekelci en üst aşamasına ulaşması, tarihi olarak dünya çapında devrimci barutunu tüketmesi, bir avuç tekelin tüm ekonomiye hakim hale gelmesi; sanayi sermayesiyle banka sermayesinin içiçe girmesinden oluşan finans kapitalin mutlak egemenliği, meta ihracı yerine sermaye ihracının esas hale gelmesi demektir.

► Dünyanın, andaki güç dengesine göre, esas olarak birkaç emperyalist büyük güç arasında paylaşılmış olmasının tamamlanması, güç dengelerinin değişmesine bağlı olarak yeni paylaşımların emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşları gündeme getirmesi demektir.

► Dünyanın bütün emekçi nüfusunun bir avuç emperyalist büyük güç tarafından sömürülmesi, dünyanın, dünya nüfusunun küçük bir azınlığını içinde barındıran bir avuç "ezen ülke" ile, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun yaşadığı "ezilen ülkelere" bölünmesi demektir.

► Emperyalizm, bir yandan ezilen ulusların ayrılma hakkının (kendi kaderini tayin hakkının) ayaklar altına alınması, diğer yandan bu hakkın sahtekarca savunulması adına, emperyalist kâr uğruna şovenizmin körüklenmesi, halkların birbirine kırdırılması demektir.

► Emperyalizm, bütün ülkelerde siyasette de topyekün gericilik, birçok alanda açık terörcü diktatörlüklerin, yani faşizmin egemenliği demektir.

► Emperyalizmin egemenliği, kapitalizmin bütün temel çelişmelerinin, üretimin toplumsallığıyla üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet arasındaki çelişmenin, emekle sermaye arasındaki çelişmenin, sömürenle sömürülen arasındaki çelişmenin; ötesinde, devrimin gündeme geldiği en uç noktaya kadar gelişmiş olması demektir. Varolan üretim ilişkilerinin, üretici güçlerin gelişmesinin önünde esas engel haline gelmesi demektir.

► Emperyalizmin egemenliği, bugün somut olarak dünyada milyonlarca emekçinin açlıktan ölmesi, milyonlarcasının emperyalizmin çıkarları için yürütülen gerici, karşıdevrimci savaşlarda canını, yerini, yurdunu kaybetmesi, milyonlarcasının dilenci hayatı, sürgün hayatı yaşaması demektir.

Emperyalizmin egemenliği ırkçılığın, faşizmin, dinci gericiliğin, gericiliğin her türünün egemenliği demektir.

(*): Bilindiği gibi, Etiyopya'da kendine marksist-leninist diyen bir partinin önderliğinde antiemperyalist, demokratık bır halk devrimiyle, 1991 yılında, Rus sosyalemperyalizminin uşağı Mengistu rejimine son verilmişti. Etiyopya, bu devrimle kısa süre de olsa emperyalist sistemin dışına çıkmıştı. Daha sonraki gelişmeler içinde Etiyopya'daki yeni iktidar, emperyalist büyük güçlerle girdiği ilişkilerde Etiyopya'yı, örneğin Somali işgalinde olduğu gibi, emperyalist güçlerin kullanımına açtı. Bu bağlamda, bugün Etiyopya'nın da emperyalist sistemin dışında olduğunu söylemek mümkün değildir...

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

Emperyalizmin egemenliği erkek egemenliği, kadın cinsinin ezilmesi demektir.

Emperyalizmin egemenliği, emekçi gençliğin geleceğinin karartılmasıdır.

Emperyalizmin egemenliği doğal kaynakların kâr amacıyla hoyratça talanı, yaşam temellerinin yok edilmesi demektir.

Emperyalizm, eğer o devrimle yıkılmazsa, insanlığın barbarlık içinde yok olmaya gidişidir.

Emperyalizm barbarlıktır!

DEĞİŞİKLİKLER ÖZDE DEĞİL!

12 Emperyalizmin ortaya çıkıp egemen hale gelmesinden bugüne değin, emperyalist dünyada somut bir dizi değişiklikler olmuştur. Fakat emperyalizmin, leninist emperyalizm teorisinde çözümlenmiş olan temel özellikleri aynen sürmektedir:

► Bu bağlamda, revizyonizmin her türü, varolan kimi gerçek değişiklikleri öze aitmiş gibi görüp göstererek emperyalist sistemin bir bütün olarak devrimin hedefi olmaktan çıkarılması siyasetini geliştirmektedir.

► Revizyonizmin ağababası Bernstein, tekelciliğe gelişen kapitalizmin artık barışçıl bir şekilde ve reformlarla sosyalizme geçişinin mümkün olduğunu savunuyordu.

► Kautsky, emperyalizmin gelişmesi içinde, yine sosyalizme barışçı, reformist geçişi mümkün kılacak ultra-emperyalizme doğru geliştiği tespitini yapıyordu.

► Tito revizyonistleri, artık burjuvazinin bir bölümünün de sosyalizmi kabul eden bir noktaya geldiğini; barışçıl, reformist geçiş teorilerini savunuyordu. Tito revizyonizmi, burjuvazinin bir bölümüyle birlikte sosyalizmin inşa edilebileceğini savunuyordu. Aynı şeyi Çinli revizyonistler de savundular. (Mao Zedung ve onun önderliğindeki marksist-leninistler de bir süre bu bağlamda yanlış görüşler savundular.)

► Kruşçev modern revizyonizmi dünyadaki gelişmeler sonucu, emperyalizmin artık "barış içinde yarış" yoluyla şiddete dayalı devrime gerek kalmadan "parlamenter yolla" sosyalizme dönüştürülebileceğini; emperyalist savaşların kaçınılmaz olduğu tezinin eskidiğini vb. savunuyor; saldırının bir bütün olarak emperyalist sisteme karşı değil, ABD emperyalizmine, onun da "demokratik olmayan ve saldırgan kesimlerine" yönlendirilmesi gerektiğini... savunuyordu.

► Üç Dünya Teorisi, uluslararası alanda yalnızca başdüşman ilan edilen ABD emperyalizmi ve Rus sosyalemperyalizmine karşı, "ikinci ve üçüncü dünya ülkeleri" ile proletarya ve ezilen halkların ittifakını savunuyor, emperyalist büyük güçlerin bir bölümünü ve emperyalizmin uşağı kimi güçleri dünya devriminin güçleri olarak görüyordu, vb.

► Son dönemde piyasaya sürülen, sermayenin ve üretimin enternasyonalleşmesi olgusunu sanki yeni bir olguymuş gibi görüp gösteren globalleşme teorileri de, çoğunlukla emperyalizmin temel özelliklerinin değişime uğradığı görüşleriyle içiçe piyasaya sürülen teorilerdir.

Emperyalizmin biricik alternatifi sosyalizmdir/komünizmdir. Emperyalist sistem, proleter dünya devrimiyle yıkılmadıkça insanlık için barbarlıktan kurtuluş yoktur. Emperyalizmin reforme edilebileceği yönündeki tüm görüşlerin savunulması ya bilinçli sahtekarlıktır, ya da siyasi körlüktür.

EMPERYALİZMİN BİRİCİK ALTERNATİFİ, PROLETER DÜNYA DEVRİMİDİR! YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

13 Emperyalizmin biricik alternatifi sosyalizmdir/komünizmdir. Emperyalist sistem, proleter dünya devrimiyle yıkılmadıkça insanlık için barbarlıktan kurtuluş yoktur. Emperyalizmin reforme edilebileceği yönündeki tüm görüşlerin savunulması ya bilinçli sahtekarlıktır, ya da siyasi körlüktür.

14 Çağımızın temel nitelikleri değişmemiştir.

Çağı belirleyen emperyalizm ve onu yıkma mücadelesidir.

Çağımız, emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır.

15 Proleter dünya devrimi, Rusya'da Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin ve sonraki proleter devrimlerin gösterdiği gibi, tek tek ülkelerin, o ülkelerin sosyo-ekonomik ve kültürel yapısına; varolan enternasyonal ve ulusal objektif ve sübjektif şartların durumuna bağlı olarak, değişik zamanlarda, değişik biçimlerde ve hızda gelişecek, proletarya önderliğindeki değişik devrimlerle emperyalist zincirin halkalarından kopması biçiminde gerçekleşecek, tek tek ülke-

lerdeki devrimlerin bileşkesi olan bir süreçtir.

Proleter dünya devrimi sürecini böyle, yani tek tek ülkelerde değişik zamanlarda ve hızda gerçekleşecek devrimlerin bir bileşkesi olarak değil; emperyalist ülkelerin hemen tümünde aynı anda gerçekleşecek bir devrim olarak kavrayan Troçkizm, gerçekte proleter dünya devrimini imkansız kılmanın bir teorisidir.

16 Çok kaba bir bölünmeyle, gelişmiş emperyalist ülkelerde doğrudan **sosyalist devrim**, emperyalizme bağımlı ülkelerde şu veya bu hızda sosyalist devrime dönüşecek, proletarya önderliğindeki **antiemperyalist-demokratik devrim**ler proleter dünya devriminin doğrudan bileşkenleridir.

Bunun yanında, emperyalizme bağımlı ülkelerde ulusal ya da küçük burjuvazinin önderliğinde gelişen **ulusal kurtuluş mücadeleleri** de belirli şartlarda proleter dünya devriminin müttefiki olabilirler. Bunun önşartı, güçlü bir komünist hareketin, en iyisi bu kurtuluş hareketine doğrudan destek verecek durumda olan bir sosyalist devletin varlığıdır. Bunun olmadığı şartlarda, burjuvazi önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadeleleri, daha mücadele içinde emperyalizmle uzlaşmak durumundadır. Emperyalizmle uzlaşan ulusal kurtuluş mücadeleleri proleter dünya devrimi için müttefik olamaz.

Emperyalist güçler ve emperyalizmin işbirlikçisi olan güçler, hiçbir şart altında proleter dünya devriminin müttefiki olarak görülemezler.

(Belli olağanüstü şartlarda [Örneğin İkinci Dünya Savaşı sırasında kurulan Anti-Hitler Koalisyonu'nda olduğu gibi] proleter dünya devriminin güçleriyle, emperyalist güçlerin bir bölümü arasında "ortak düşmana" karşı, geçici ittifaklar kurulabilir. Ancak bu geçici ittifaklardaki ortak düşman, "emperyalist sistem"in kendisi değildir, onun kimi parçalarıdır.)

EMPERYALİST SİSTEMİN TEMEL ÇELİŞMELERİ

17 Emperyalist sistem, sistemin bizzat kendinden kaynaklanan iç çelişmeleri dolayısıyla derinden sarsılmakta, devrim kendini bu iç çelişmelerin sonucu objektif bir zorunluluk olarak dayatmaktadır. Emperyalist sistemin onu devrimle yıkılmaya götürecek olan temel çelişmeleri şunlardır:

► Emek ile sermaye; proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişki. Bu çelişki emperyalist, gelişmiş kapitalist ülkelerde sosyalist devrimle çözülecektir. Geri, emperyalizme bağımlı ülkelerde ise, proletarya önderliğinde antiemperyalist-demokratik devrimler, bu çelişmenin sosyalist devrimle çözülmesinin yolunu açacaktır.

► Ezilen ülkelerin emekçi yığınları ve tüm ezilenleriyle bir avuç ezen emperyalist güç arasındaki çelişme. Bu çelişme, emperyalizme bağımlı geri ülkelerde proletarya önderliğindeki antiemperyalist-demokratik devrimlerle çözülecektir.

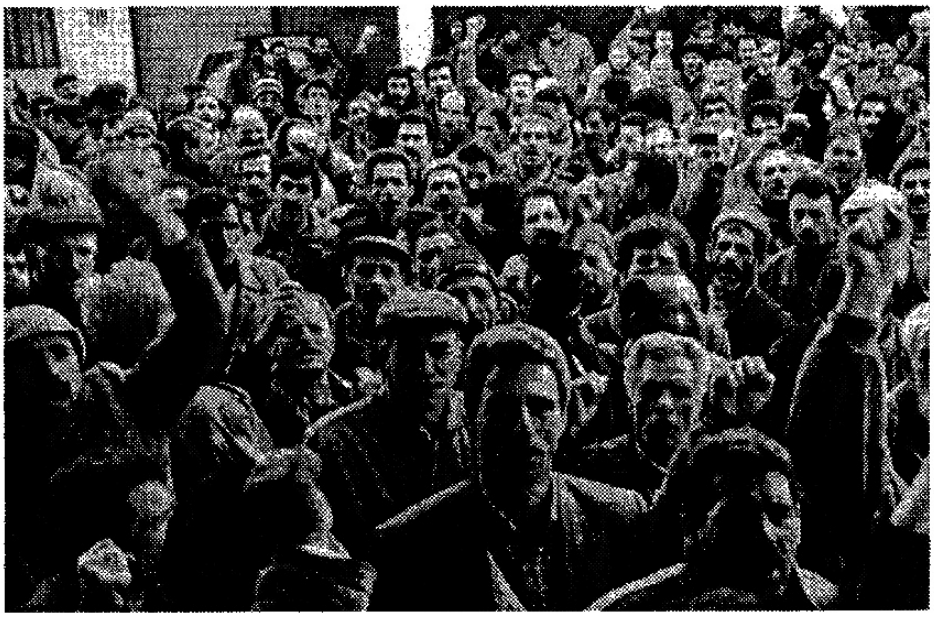

Emperyalizmin bu her iki temel çelişmesi, devrimle karşıdevrim arasındaki uzlaşmaz çelişmelerdir. Emperyalist sistemin bir de "karşıdevrimin içinde" olan ve belirli şartlarda devrimi kolaylaştıran bir temel çelişmesi vardır. Bu;

► Emperyalist devlet ve tekellerin kendi aralarındaki çelişmedir. Bu çelişme, emperyalistlerin, proletaryanın ve ezilen halkların karşısına yekpare olarak çıkmasını engeller, onları böler ve hatta, yer yer onları kendi aralarında savaşa kadar sürükler. Proletarya ve halklar, güçlü olmaları halinde emperyalıstlerarası bu çelişmeden devrim lehine yararlanabilirler.

(Emperyalist sistemin bu içsel çelişmeleri dışında, bir de sosyalist bir devletin ya da devletlerin varlığı şartlarında emperyalist sistemle sosyalist sistem arasında bir temel çelişme vardır. Bu temel çelişme de, varlığı şartlarında proleter dünya devrimi sürecinin gelişmesinde belirleyici bir rol oynar. Bugün dünyada sosyalist bir devlet olmadığı için, emperyalist sistemle sosyalist sistem arasındaki bir temel çelişmeden –proleter dünya devrimi sürecinin pratik bir etkeni olarak– söz etmek yanlıştır.)

PROLETARYA, SONUNA DEK DEVRİMCİ TEK SINIFTIR! O, DEVRİMİN ÖNCÜSÜ VE ESAS ÖZNESİDİR!

18 Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, proletarya –bütün ülkelerde– sonuna dek devrimci tek sınıftır. **Proletaryanın demokratik devrimde en yakın müttefiki olan köylülük** de dahil olmak

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

üzere, kapitalist toplumun bütün diğer "devrimci" (yani objektif olarak devrimden çıkarı olan) sınıfları, kapitalizmin gelişmesiyle dağılmakta, yok olmaya gitmektedir. Oysa proletarya, kapitalizmin ürünü olan, onun gelişmesiyle birlikte gelişen bir sınıftır.

Burjuva ideologlarının proleter devrimin modası geçtiğini ispatlamak için piyasaya sürdükleri "proletaryanın yok olduğu" tezleri safsatadır. Onun bileşiminde emperyalist ülkelerde belirli değişikliklerin olduğu, hizmetlilerin sayısının, doğrudan üreticilere göre arttığı olgudur. Fakat bu, proletaryanın yok olduğu, proleter devrimin gereksiz veya imkansız hale geldiği vb. anlamına gelmiyor.

Geçinmek için işgücünü satmak zorunda olan ve üretim araçları üzerinde özel mülkiyete sahip olmayan tüm emekçileri kapsayan proletarya, çağımızda devrimin öncüsü ve esas öznesidir.

ŞİDDETE DAYALI DEVRİM, EMPERYALİZMİ YIKMANIN TEK YOLUDUR!

19 Devrim şiddet sorunudur. Emperyalist burjuvazinin iktidarı şiddete dayanmaktadır. Bu iktidar ancak şiddete dayalı devrimle parçalanabilir.

Silahlı mücadele, şiddetin tek biçimi değildir. Fakat, işçi sınıfının ve emekçi yığınların örgütlü silahlı mücadelesi, burjuvaziye karşı, devrimci içsavaş, şiddetin kullanımının en yüksek biçimidir ve devrim için, proletarya ve emekçi yığınlar buna hazırlanmak zorundadır.

"Sosyalizme geçişin barışçıl ve barışçıl olmayan iki olası yolu" tezi, "barışçıl" denen içsavaşsız geçişin, ancak çok olağanüstü şartlarda mümkün olduğunu gözlerden gizleyen, bunun için de proletaryanın örgütlü şiddetinin mutlak önşart olduğu gerçeğinin üzerini örten revizyonist bir tezdir.

Devrimin her ülkede askeri açıdan hangi yolu izleyeceğinden ve devrimci şiddetin kullanımının biçiminden bağımsız olarak devrimci şiddet, devrimin olmazsa olmaz önşartıdır.

Devrimci şiddet, öncelikle işçi ve emekçi yığınların hakim sınıflara yönelen şiddetidir.

Devrim; işçi ve emekçi yığınların adına hareket eden örgütlü öncünün, "halk adına" hakim sınıflarla vuruşması ve hesaplaşması değil; örgütlü öncünün yönetip yönlendirdiği, içinde yer alıp, en önünden yürüdüğü emekçi kitlelerin eseridir.

Bütün komünist partileri için bu bağlamda temel görev, işçi ve emekçi kitlelerin devrimci şiddetinin örgütlenmesi, işçi ve emekçi yığınların devrimci içsavaşa hazırlanmasıdır.

Devrimin her ülkede askeri açıdan hangi yolu izleyeceğinden ve devrimci şiddetin kullanımının biçiminden bağımsız olarak devrimci şiddet, devrimin olmazsa olmaz önşartıdır. Devrimci şiddet, öncelikle işçi ve emekçi yığınların hakim sınıflara yönelen şiddetidir.

PROLETER DÜNYA DEVRİMİ SÜRECİ İÇİN BAŞÇELİŞME/BAŞDÜŞMAN TESPİTLERİ YANLIŞTIR!

20 Proleter dünya devrimi süreci çok değişik devrim süreçlerinin bir toplamı, bir sonucu olduğundan, proleter dünya devrimi için dünya çapında bir başçelişki ve başdüşman tespiti yapmak yanlıştır.

Dünya çapında yapılması gereken tespit, emperyalist sistemin proleter dünya devriminin hedefi olduğu tespitidir.

Bu tespit, andaki durumun ayrımcı bir çözümlenmesinin yapılmasını dışlamaz.

Proleter dünya devrimi süreci açısından başçelişme/başdüşman tespiti teorik olarak yanlıştır; pratik olarak sürecin bir bileşeninin, diğer bileşenine tek yanlı bağımlı ele alınması için kullanılmıştır.

21 Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının temel komünist şiarı "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!" şiarıdır. III. Enternasyonal'de (Komintern'de) belirlenen bu şiarın içeriği, emperyalist ülkelerdeki sosyalist devrim akımıyla ezilen ülkelerdeki antiemperyalist (ulusal), demokratik devrim akımının proleter dünya devrimi sürecini oluşturduğudur. Bu iki akım aynı sürecin değişik bileşenleridir ve her ikisi de birbirini destekler, birbirine muhtaçtır. Bunlardan birinin tek yanlı olarak abartılması ve birinin zaferinin tek yanlı olarak diğerinin zaferine bağlı olduğunun savunulması yanlıştır.

22 Emperyalist sistemin tümü devrime gebedir. Emperyalist sistemin bütün ülkelerinde, devrimi gerektiren ve mümkün kılan objektif şartlar –şu veya bu olgunlukta– vardır. Proleter devrim ya da proletarya önderliğinde devrim, dünyanın her ülkesinde mümkündür.

23 Proleter dünya devrimi süreci, emperyalist zincirin içinde bu-

lunulan her anda en zayıf halkasından kopması suretiyle tek tek ülkelerde gerçekleşmesiyle oluşan bir süreçtir.

"En zayıf halka" hem objektif çelişmelerin en derin olduğu, "hem üsttekilerin artık eski yöntemlerle yönetemez durumda olduğu, hem de alttakilerin artık eski tarzda yönetilmeyi kabul etmedikleri ve kitlelerin bu ruh halini gösteren bağımsız tarihi eyleminde gözle görülür bir artış olduğu" devrimci durumun var olduğu ve hem de sübjektif unsurun devrime hazır olduğu ülkedir. Yani işçilerin, köylülerin, diğer devrimci sınıf ve tabakaların bilinç ve örgütlenme seviyesinin devrimi mümkün kılan seviyede olduğu ülkedir.

24 En zayıf halka tespiti, ancak tek tek ülkeler için somut olarak yapıldığında doğru olur. Genel kıtasal tespitler, ya da belli ülke grupları için yapılan tespitler işe yaramaz, yanlış ve "devrimin fırtına merkezi" içinde sayılmayan ülkeler proletarya ve emekçilerinin rolünü beklemeye, fırtına merkezlerindeki hareketleri desteklemeye indirgemeye "yarayan" zararlı tespitlerdir.

EMPERYALİST DÜNYADA BELİRLEYİCİ OLAN "GÜÇ"TÜR!

25 Emperyalist dünyada esas egemen olanlar, anda dünya hegemonyası için dalaşabilecek kadar güce sahip olan **emperyalist büyük güçler**dir. Somut olarak ABD, Japonya, Almanya, Fransa, İngiltere ve Rusya andaki (haydutlukta büyük olma anlamında) emperyalist büyük güçlerdir. Bunlar dışındaki emperyalist güçler de, kuşkusuz yayılmacı, saldırgan ve emperyalisttir. Birçok bağımlı ülkedeki sömürüden pay almakta ve hatta bazılarında esas emperyalist güç olma durumundadır. (Örneğin İtalya kimi Kuzey Afrika ülkesinde; Belçika Afrika'daki eski sömürgelerinde; Kanada bazı Latin Amerika ülkesinde; Hollanda eski sömürgelerinde vb.; Kanada ve İtalya, 5 Batılı emperyalist büyük güç yanında G7'ler isimli "en gelişmiş endüstri ülkeleri" kulübü içinde yer almaktadır, vs.) Buna rağmen, anda diğer emperyalist büyük güçlerle dünya hegemonyası için dalaşacak güçte değillerdir.

26 Emperyalist büyük güçlerle karşılaştırıldığında, anda onlar kadar güçlü olmayan ve emperyalist büyük güçlerle ilişkilerinde zayıf tarafı oluşturan diğer emperyalist güçler hiçbir şekilde "ezilen ülke" konumunda değillerdir. Bu ülkelerde emperyalist büyük güçlere karşı "bağımsızlık" savunma, "kendi" "ulusal" emperyalizminin yabancı emperyalist güçlere karşı savunulması biçiminde bir politika yanlıştır. Her emperyalist ülkede başdüşman o ülkenin emperyalizmi, o ülkenin emperyalist burjuvazisidir.

27 Emperyalist büyük güçler, dünya hegemonyası dalaşlarında, hem dünya halklarına karşı, hem de emperyalist rakiplerine karşı çeşitli ittifak örgütleri oluşturmaktadır. Bu örgütler, öncelikle, her zaman onun içinde en güçlü olanın çıkarlarını savunma konumundadır.

– Örneğin ABD, bütün önemli Batılı emperyalist güçlerin ve kimi bağımlı devletin içinde yer aldığı NATO'yu (Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü) kendi çıkarları doğrultusunda kurmuştur ve kullanmaktadır. 1992'de kurulan NAFTA (Kuzey Amerika Özgür Ticaret Bölgesi) adlı örgüt, ABD emperyalizminin Amerika kıtasını emperyalist rakiplerine kaptırmama örgütüdür.

– Avrupa Birliği (AB), anda, Batı Avrupa'daki emperyalist büyük güçlerin, esasta Almanya önderliğinde, diğer emperyalist büyük güçlerle rekabetinin ve halklara karşı düşmanlık örgütlenmesinin örgütüdür.

– APEC (Asya-Pasifik Ekonomik İşbirliği Örgütü), anda öncelikle Japon emperyalizminin, diğer emperyalist büyük güçlerle hakimiyet dalaşının aracıdır.

28 Anda, 1990 öncesi gücünü yitirmiş olan Rusya, dünya hegemonyası dalaşında zayıflamış durumdadır. Şimdiki durumda, esas olarak eski revizyonist Rusya imparatorluğunu korumaya çalışmaktadır. Eski Rusya, sosyalemperyalist imparatorluğu dışındaki alanlarda, yeni sömürgeci etki alanlarını önemli ölçüde rakiplerine kaptırmış durumdadır. Buna rağmen, dünyanın en büyük ikinci askeri gücü olma; sadece Rusya ve şu an onunla birlik içinde hareket eden eski Sovyetler Birliği devletlerinin gücü olarak alındığında bile, ekonomik açıdan hâlâ dünyanın en büyük güçlerinden biri olma durumunu sürdürmekte-

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

dir. Potansiyel olarak da eski gücüne kavuşabilecek imkanlara sahiptir.

29 Bütün emperyalist büyük güçler, hemen bütün dünya devletlerinin üye olduğu Birleşmiş Milletler Örgütü'nü kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışmaktadırlar. ABD, bu örgütün kuruluşu sırasında, andaki esas rakipleri olan Alman emperyalizmi ve Japon emperyalizmi, İkinci Dünya Savaşı'nın mağlupları olarak sözsahibi olmadığı için, bu örgüt içinde hep avantaja sahip olmuştur ve onu bugüne dek kendi çıkarları doğrultusunda kullanagelmiştir. Bugün de bu örgüt, ABD emperyalizminin çıkarlarına kökten ters hiçbir yaptırımcı karar alamaz. Son dönemdeki güç dengesi değişiklikleri, bu örgütün işleyişinin yeniden gözden geçirilmesini gerekli hale getirmiştir. Yapılacak reformlar da işin özünde bir değişiklik yapmayacak, Birleşmiş Milletler Örgütü bugüne dek olduğu gibi, bundan böyle de esas olarak emperyalist büyük güçlerin kendi çıkarlarını bütün insanların çıkarlarıymış gibi göstermesine hizmet edecek bir örgüt olarak kalacak, ancak ABD, hakimiyetini belli ölçülerde paylaşmak zorunda kalacaktır.

30 Birleşmiş Milletler Örgütü'nün, esasta emperyalist büyük güçlerin çıkarlarının "dünya çıkarları", "bütün insanlığın çıkarları" vb. adına savunulmasının örgütü olduğunu en iyi gösteren, bu örgütün ekonomiyle ilgili "Uluslararası Para Fonu" (IMF); ve "Dünya Bankası" gibi kuruluşlarıdır. Bunlar emperyalizme bağımlı olan ülkelerin ekonomisinin –tabii emperyalist büyük güçlerin çıkarları ve direktifleri doğrultusunda– gerçek belirleyicisidirler. Hangi ülkenin kredibilitesinin ne ölçüde olduğunu belirleyen bu kuruluşlardır.

Aynı şekilde eski "Genel Gümrük ve Ticaret Anlaşması"nın (GATT) devamı olarak 1.1.1995'de resmen kurulan "Dünya Ticaret Örgütü" (WTO), içinde emperyalist güçlerle, emperyalizme bağımlı olanların "eşit şartlarla"(!!!) yanyana yer aldığı bütün örgütler gibi, gerçekte "ticaretin özgürlüğünü sağlama" adına, emperyalist güçlerin bağımlı ülkeleri daha rahat sömürmesinin bir aracıdır. Emperyalist güçler içinde de kuşkusuz çıkarları en başta savunulanlar emperyalist büyük güçlerdir.

Emperyalistlerarası ilişkiler, çıplak çıkar ilişkisi olduğundan, bunların arasındaki ittifaklar sağlam ve kalıcı ittifaklar değildir. Her an bozulup, yenileri kurulabilir.

EMPERYALİST HEGEMONYANIN EGEMEN BİÇİMİ: YENİ SÖMÜRGECİLİK

31 Emperyalist dünyanın bir yanında, bu dünyanın efendileri olarak emperyalist büyük güçler başta olmak üzere emperyalist güçler dururken; diğer yanında bu dünyanın köleleri olan emperyalizme çeşitli biçimlerde ve ölçülerde bağımlı ezilen ülkeler durmaktadır. Bu ezilen ülkelerin andaki esas bağımlılık biçimi, lafta, görünüşte bağımsız, emperyalizmin doğrudan işgali veya yönetimi altında olmayan ve fakat gerçekte iktisadi, siyasi, kültürel her açıdan emperyalizme bağımlı devletler biçiminde bir bağımlılık; **yeni sömürgeci** bir bağımlılık biçimidir. Emperyalizmin ortaya çıktığı andan itibaren varolan bu bağımlılık biçimi, giderek yaygınlaşmış, İkinci Dünya Savaşı ertesinde bir dizi yeni "bağımsız devlet"in kurulmasıyla esas biçim haline gelmiştir.

Kuşkusuz, yeni sömürgeci tipte bağımlılık ilişkisi içinde olan her devletin somut durumu değişik; gücü, bağımlılık derecesi vb. farklıdır.

32 Bunların bir bölümünde feodalizm önemli ölçüde varlığını sürdürür, toplumun gelişmesinin önündeki esas engellerden birini oluştururken, kimisinde feodalizmin tasfiyesi oldukça ilerlemiştir. Kimisi, daha gerçek anlamda uluslaşma sürecini bile tamamlamamış durumdayken, kimisi oldukça uzun süredir ulusal devlettir ve kendi içinde de ulusal azınlıkları ezmektedir. Kimisi iktisadi gelişmesi açısından, proletarya iktidarı şartlarında sosyalist bir sanayileşme için yeterli önşartlara sahipken, kimisinde hemen hiçbir endüstriyel temel yoktur, vb.... Bu ülkelerde, bu yüzden değişik devrim süreçleri yaşanacaktır. Hepsinin ortak özelliği, bu ülkelerin hepsinde, emperyalist sömürü ve egemenlikten kurtulma sorununun devrimin temel sorunlarından biri olarak varlığı, antiemperyalist devrim görevlerinin varlığıdır.

Emperyalist dünyanın bir yanında, bu dünyanın efendileri olarak emperyalist büyük güçler başta olmak üzere emperyalist güçler dururken; diğer yanında bu dünyanın köleleri olan emperyalizme çeşitli biçimlerde ve ölçülerde bağımlı ezilen ülkeler durmaktadır. Ezilen ülkelerin andaki esas bağımlılık biçimi, yeni sömürgeci bir bağımlılık biçimidir.

33 Antiemperyalist devrim görevlerinin varlığı, hiçbir şekilde bu ülkeler burjuvazisinin bir bütün olarak devrimden çıkarı olduğu, devrimin dostu olduğu vb. anlamına gelmez. Antiemperyalist devrim görevinin varlığı, yalnızca bu ülkeler burjuvazisinin küçük bir bölümünün, devrimin belli bir aşamasında, belli bir süre devrim saflarına katılabileceği anlamına gelir. Böyle bir durumda bile, burjuvazinin bu kesiminin geçici ve güvenilmez bir müttefik olduğu, **burjuvazi** olarak sömürücü olduğu, işçilerin, emekçilerin can düşmanı olduğu bir an için bile unutulmamalı, unuttturulmamalıdır.

34 Bugün dünyada, kendileri emperyalist dünyanın bir parçası ve ülke içinde sömürü ilişkileri egemen olmasına rağmen, kendileri anda emperyalist güçler içinde yer almayan, emperyalist güçlerin de üzerinde kesin denetim sağlayamadığı, göreceli bağımsız olan devletler de vardır. Bunlar, bir zamanlar sosyalist olan Çin Halk Cumhuriyeti, hep milliyetçi bir çizgi izlemiş olan Kuzey Kore, küçük burjuvazinin önderliğinde bir devrim gerçekleştirmiş olan Küba; Arap milliyetçisi Irak, Libya ve islamcı faşist İran gibi devletlerdir. Çin'in gelişmesi şimdilik esasta Japon emperyalizminin yakın müttefikliği içinde Asya/Pasifik'te sosyalemperyalist (Sosyalizm'in lafzından da belli bir süre sonra vazgeçebilirler) bir büyük güç olma doğrultusundadır. O, bu potansiyele sahiptir. Burjuvazinin iktidarının sürmesi şartlarında diğerlerinin gelişmesi, göreceli bağımsızlıklarını da yitirme yönünde olacaktır.

Emperyalizmden göreceli bağımsızlık, bu ülkelerde burjuvazinin dev-

rimci, işçi sınıfının, emekçilerin dostu, müttefiki olduğu anlamına gelmiyor. Bu ülkelerde hüküm süren diktatörlükler, bir dizi halde, emperyalizmin iktisadi yaptırımları (ambargo) vb. de sonucu, birçok geri bağımlı ülkeden daha da baskıcıdır. Bu ülkelerde de görev, bu ülkelerin hakim sınıflarının iktidarını, ya proleter sosyalist devrimlerle, ya da işçi sınıfı önderliğinde antiemperyalist-demokratik halk devrimleriyle yerle bir etmektir.

35 Emperyalizme bağımlı ülkelerde, emperyalizmin doğrudan işgali sözkonusu olmadığı sürece ve ölçüde, antiemperyalist mücadele, esasta ülke içindeki yerli hakim sınıfların iktidarını devrimle yıkma mücadelesidir. Bu ülkelerdeki hakim sınıflar, emperyalizmin ülkedeki gerçek temsilcileri, onun işbirlikçileri, uzantılarıdır ve bu hakim sınıfların iktidarları da birçok halde faşisttir. Antiemperyalist mücadeleyi salt doğrudan emperyalist tekellere, onların doğrudan temsilcilerine ve kimi sembollere karşı yürütülen bir mücadele olarak kavramak ve öyle yürütmek, bu mücadeleyi ülkede hakim sınıflara karşı, devrim mücadelesinden ayrı bir mücadele olarak görmek ve yürütmek bütünüyle yanlıştır. Yeni sömürgecilik sistemini kavramamaktır.

Doğrudan emperyalist işgalin sözkonusu olduğu şartlarda, yerli hakim sınıfların bu somut işgale karşı çıkan kesimleri antiişgalci mücadeleye katılabilirler.

EMPERYALİZM, GENEL KRİZ İÇİNDEKİ KAPİTALİZMDİR; ASALAK, ÇÜRÜYEN, CAN ÇEKİŞEN KAPİTALİZMDİR!

36 Kapitalizmin sıçramalı ve eşitsiz gelişme yasası, emperyalizm çağında da geçerliliğini korumaktadır; emperyalizm sıçramalı, eşitsiz gelişmeyi daha da hızlandırmış ve derinleştirmiştir. Aynı şekilde, kapitalizmin temel çelişmesi olan üretimin toplumsal niteliği ile, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet arasındaki çelişme ve üretimin plansız/anarşik karakteri sonucu ortaya çıkan **devrevi ekonomik krizleri** de emperyalizm çağında –devrelerin süresi giderek kısalarak– sürmektedir. Emperyalizm bir bütün olarak asalaklaşan, çürüyen kapitalizm olarak, kapitalizmin çöküş evresidir. O, genel kriz içindeki kapitalizmdir. Bu genel kriz, emperyalizmin bugünden yarına, kendiliğinden çökeceği vb. biçiminde değil, kapitalizmin bütün çelişmelerini uç noktalarına kadar geliştirdiği anlamında bir genel krizdir.

37 Ekim Devrimi ve daha sonra da İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki gelişmeler, bu genel krizi olağanüstü derecede derinleştirmiş ve fakat devrimlerdeki geri dönüş ve yenilgiler sonucu, emperyalizm çöküşten şimdilik kurtulmuştur. Bu, onun genel kriz içinde bulunan, çöküşe giden, Lenin'in deyimiyle "can çekişen kapitalizm" olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

38 Emperyalizm, devrevi krizlerini hep işçi sınıfı ve emekçi halklar üzerindeki sömürüsünü ve baskısını artırarak, işsizliği, ücret ve maaşlara yapılan vergi yüklerini, emekçilerin sefaletini, bağımlı ülke emekçilerinin sömürüsünü artırarak; bazen savaş çıkararak aşmaya çalışır. Bugün de bunu yapıyor.

EMPERYALİST ÜLKELERDE KRİZİN YÜKÜNÜN İŞÇİ VE EMEKÇİLERE BİNDİRİLMESİNE KARŞI İŞÇİ-EMEKÇİ MUHALEFETİ GELİŞİYOR!

39 Emperyalist ülkelerde andaki durum, andaki devrevi kriz, emperyalist burjuvazinin bu krizin yükünü işçi sınıfı ve diğer emekçi yığınların sırtına yıkma çabaları ve buna karşı gelişen işçi-emekçi muhalefeti tarafından belirleniyor.

Kriz, uluslararası alanda emperyalist güç dengelerinin değişmesi sonucu, Rus sosyalemperyalizminin ve sosyalemperyalist kampın çöküşü sonucu, dünyanın yeniden paylaşılmasının gündeme gelmesi, bu noktada emperyalist büyük güçlerin bu dalaşa büyük miktarda kaynak aktarmaları ihtiyacı ve bu arada devrevi krizi aşabilmek için üretim tekniğini yenileme ihtiyacının doğurduğu kaynak gereksinimi nedeniyle derinleşerek sürüyor.

Sonuç: Bütün emperyalist ülkelerde işsizliğin tırmanması, işçi sınıfı ve emekçilerin büyük mücadeleler sonucu elde ettiği bir dizi sosyal kazanımın ve hakkın adım adım geri alınması; emek yoğun üretim dallarının giderek artan ölçüde emperyalist metropoller dışına kaydırılması, siyasi alanda ırkçılığın, faşizmin körüklenmesi, kışkırtılması, geliştirilmesi.

Yine sonuç: Bu gelişmeler karşısında, emperyalist ülkelerde –genelde uzun yıllardır– çok geri düzeyde seyreden sınıf mücadelesi yeniden yükselme eğilimi içine giriyor. Ezilenler, sömürülenlerle, ezenler ve sömürenler ve onların devleti karşı karşıya geliyor. İşçi-emekçi kitleler, hizmetliler, işsizler, öğrenciler, kısaca toplumun her kesimi, giderek artan bir ölçüde hoşnutsuzluğunu eylemlerle dile getirmeye başlıyor. Kuşkusuz, bu eylemler henüz bir bütün olarak emperyalist düzeni, emperyalist devleti sorgulayan eylemler değil; devrimci sınıf mücadelesi diyebileceğimiz eylemler değil. Bu eylemler, henüz kazanılmış olan kimi hakların geri alınmasına karşı direnen ve özellikle revizyonist-reformist-sosyaldemokrat sendika ağaları ve partilerin etkisiyle düzen sınırları içinde hareket eden savunma eylemleri. Fakat buna rağmen, bu eylemler içinde militan tavırlarla ve devlet güçleriyle doğrudan çatışmalarla bu çerçeveyi parçalama eğilimi içinde olanlar da var. Fransa'da 1995 Aralık'ındaki grevlerde bunun birçok örneği yaşandı. Önümüzdeki dönemde emperyalist ülkelerde sınıf mücadelesinin daha da gelişmesi, kitleselleşmesi ve militanlaşması için bütün objektif şartlar vardır. Emperyalist ülkelerde yeniden yükselme eğilimi içine giren sınıf mücadelesi, özellikle 90'lı yılların başlarında sosyalemperyalist

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

kampın çöküşü ertesinde yaşanan büyük demoralizasyonun aşılmaya başlandığını da gösteriyor. Henüz esasta düzen içinde hareket eden bu mücadelelerin, devrimci bir temele oturtulması, devrimci sınıf mücadelelerine dönüştürülmesi, bu ülkelerdeki revizyonist-reformist-sosyaldemokratik etkilerin yıkılmasına bağlıdır, komünistlerin çalışmasına bağlıdır!

ESKİ DOĞU BLOKU ÜLKELERİNDE DURUM

40 Emperyalist ülkeler içinde, eski Doğu Bloku ülkeleri özel bir yere sahiptir. Başta eski Sovyetler Birliği olmak üzere bütün Doğu Bloku ülkeleri 80'li yılların sonlarında, 90'lı yılların başlarında, siyasi iktidar bazında büyük bir altüst oluş yaşadılar. Eski "sosyalist söylemli" sosyalfaşist elit içinden çıkan Batılı "demokrasi" söylemli kesim iktidarı ele geçirdi. Bu ülkeler kapılarını, daha önceki dönemlere göre çok daha fazla Batılı emperyalist sermayeye açtılar. Bürokratik devlet tekelciliğinin çürüttüğü ekonomik sistem, klasik kapitalist-emperyalist sisteme entegre olmak için yeniden yapılanmak zorundaydı. Bu, eski sanayi ve tarımı neredeyse çökme noktasına getirdi. Bu ülkelerde, ekonomik kriz bu şartlarda, Batılı emperyalist ülkelere göre çok daha ağır sonuçlarla yaşandı, yaşanıyor.

Ekonomik krizin korkunç ağırlığı, gerçek komünist bir alternatifin yokluğu şartlarında, bir yandan geçmişe özlemi artırırken (bu, kendini şimdi biraz daha milliyetçi, biraz daha az sosyalist, daha çok reformist söylemli, isimleri sosyaldemokrat, sosyalist, komünist vb. olan partilerin oylarını artırması biçiminde gösteriyor), bir yandan da, kısa yoldan, kolay ve demagojik çözümler vaat eden açık faşist-ırkçı güçlere yönelmeyi (bu da kendini açık faşist partilerin oylarının artması biçiminde gösteriyor) beraberinde getiriyor.

Objektif olarak bu ülkelerde çelişmeler, bütün diğer emperyalist ülkelere göre daha sert ve daha da hızlı sertleşme eğilimi gösteriyor. Objektif olarak bu ülkeler diğer emperyalist ülkelere göre devrime daha yakın. Ve fakat bu ülkelerin birçoğunda burjuva demokrasisi geleneğinin olmayışı, komünist alternatifin zamanında inşa edilememesi halinde, bu ülkelerde andakinden de daha gerici ve faşist rejimlerin kurulmasını da beraberinde getirebilir. Her şeye rağmen, bugün geçmişe özlemlerini dile getiren kitlelerin küçümsenmeyecek bir kesimi sübjektif olarak sosyalizm istiyorlar. Kitlesel açıdan bugün bu ülkelerde sosyalizm isteğini dile getirenler, Batılı emperyalist ülkelerle karşılaştırılamayacak kadar çok. Bu da, bu ülkelerde gerçek komünist bir faaliyetin oldukça verimli bir toprağa sahip olacağını gösteriyor.

Objektif şartlar devrime uygun olduğu halde, şu an karşıdevrimin dünya çapında zafer çığlıkları atmasının nedeni, olumsuz sübjektif durumdur. Bu sübjektif durumu değiştirmek, objektifliğin gelişme yasalarını ortaya koyan Marksizm-Leninizm bilimine sarılan komünistlerin görevidir. Bu görevi, ne ölçüde hızlı ve kapsamlı çözersek, devrim o kadar yaklaşır.

EMPERYALİZME BAĞIMLI ÜLKELERDE, EMPERYALİZMİN KRİZİ DAHA FELAKETLİ SONUÇLARLA YANSIYOR!

41 Emperyalizmin krizi, emperyalizme bağımlı ülkelerde, emperyalist metropollerle karşılaştırıldığında çok daha felaketli sonuçlarla yansıyor. Milyonlarca emekçinin açlıktan ölmekle karşı karşıya kalması, yerel savaşlarda birbirini kırması, on milyonların savaş nedeniyle kaçması, göç yollarına düşmesi, örneğin dünyanın en yoksul 50 ülkesinden 33'ünün bulunduğu Kara Afrika'da bu krizin çıplak gözle izlenebilen bazı sonuçlarıdır.

42 Emperyalizm, bağımlı ülkelerin hammaddelerini, tarım ve zanaat ürünlerini kendi dikte ettiği düşük "dünya pazarı fiyatları"na kapatır; bunun karşılığında sanayi ürunlerini yine kendi dikte ettiği fiyatlarla onlara satıp muazzam kârlar sağlarken; bu ülkelerdeki neredeyse bedava olan iş-

gücünü sömürüp aşırı kârlar elde ederken; bu ülkelerin ekonomilerini bütünüyle kendine bağlamakta ve bağımsız bir ekonominin gelişmesinin şartlarını yok etmektedir. Sürekli emperyalizm lehine değişen ticaret hadleri ve ucuz işgücü sömürüsü, emperyalist ülkelerdeki –emekçi yığınlar içinde de belli ölçülerde varolan– göreceli refahın önemli kaynaklarından birini oluşturmaktadır. Emperyalist burjuvazi, bağımlı ülkelerden elde ettiği aşırı kârla işçi sınıfının üst tabakasını satın alabilmektedir. Emperyalist ülkelerde oportünizmin/revizyonizmin maddi temelini bağımlı ülkelerden elde edilen aşırı kârlar, sosyal dayanağını da rüşvetle satın alınan ve çoğu halde bürokratlaştırılan işçi aristokrasisi oluşturmaktadır.

43 Emperyalistler, geri ülkelerdeki kendi sebep oldukları yıkımı, savaşları, açlığı çok yönlü kullanmaktadır. Her şeyden önce, bağımlı geri ülkelerdeki açlık, sefalet, emperyalist burjuvazi tarafından kendi işçi sınıfı ve emekçileri içinde "halinize şükredin" propagandasını yapmak ve emperyalist ülkelerde işçi sınıfı ve emekçilerin demokratik haklar için mücadelesini, ücret mücadelesini vb. engellemek için kullanılıyor. Arada utanmazca yapılan kimi yiyecek/giyecek sadaka yardımları, emperyalist burjuvazinin ne kadar insancıl ve yardımsever olduğunu göstermek için kullanılıyor. Ve her şeyden önce, yoksullara karşı "kendini koruma"nın gerekliliği propagandası ırkçılığın kışkırtılması için kullanılıyor.

44 Emperyalizme bağımlı ülkelerde sömürü ilişkileri, emperyalist ülkelerdekine göre çok daha barbarca... Emekçilerin, işçilerin, köylülerin yaşam şartları çok daha ağır ve kötü. Çelişmeler çok daha sert. Burjuvazinin elindeki sermaye ve kaynaklar emperyalist burjuvazinin sermayesine ve kaynaklarına göre çok daha sınırlı; onların elindeki "kriz aşma" yöntemleri ve imkanları çok daha kısıtlı. Bütün bu ve benzeri sebeplerle, kriz buralarda çok daha felaketli sonuçlara yol açıyor.

45 Bu objektif durum, anda bu ülkelerde sömürüye ve baskıya karşı mücadelelerin, direnişlerin, emperyalist ülkelerdekine göre daha fazla olmasının temelini oluşturuyor.

Bugün, emperyalizme bağımlı bir dizi ülkede devrimci, yer yer Marksizm-Leninizm'e dayandığını ilan eden güçlerin önderliğinde silahlı mücadeleler yürüyor. Marksizm-Leninizm'e dayandığını ilan eden, Sosyalizm için mücadele ettiğini söyleyen örgütler, bu ülkelerin birçoğunda, emperyalist ülkelerle karşılaştırıldığında, çok daha büyük bir kitle temeline sahipler. Buna rağmen, bütünlük içinde alınıp genel bir değerlendirme yapıldığında, anda bu ülkeler açısından da işçi ve emekçi kitlelerinin çoğunluğunun esasta hakim sınıfların etki alanı içinde olduğu, mücadelelerin büyük çoğunluğunun da düzeniçi reform talepleri çerçevesine sıkıştığı olgudur.

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) 6. KONGRESİ

46 Bunun nedeni, sübjektif durumdur, yani işçi ve emekçi yığınlarının bilinç ve örgütlenme seviyesinin geriliğidir. İşçi ve emekçi yığınları, bugün, gerek emperyalist ülkelerde, gerekse bağımlı ülkelerde büyük çoğunluğu itibariyle, bilinç açısından, emperyalist burjuvazinin ve hakim sınıfların hakim ideolojisinin etkisi altındadır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar arasındaki hakim ideolojiler burjuva (ve daha geri ülkelerde feodal) ideolojilerdir. Burjuvazi, bugün artık iyice yaygınlaşan tüm medya ile, işçi sınıfı ve emekçilerin beynini her gün işgal etmekte, bilincini karartmaktadır. Emperyalist ideoloji bombardımanı, en geniş emperyalist ajitasyon-propaganda bombardımanı, bugün emperyalist dünyanın en ücra köşelerinde bile işçilerin, emekçilerin sosyal yaşantısının ayrılmaz bir parçasıdır. İşçi-emekçi yığınlarının çok büyük çoğunluğu, bu yüzden bugün Komünizm'in-Sosyalizm'in bir öcü olduğunu düşünmektedir. 90'lı yıllarda, Komünizm'in öcü-düşman olmasının yanında, onun zaten öldüğü, bir işe yaramadığının; pratikte sosyalist ülkelerin yıkılmasıyla ortaya çıktığı, ispatlandığı propagandası ağırlık kazandı. Ve bu propaganda da işçi ve emekçilerin beynine balyozlandı.

47 Bugünün dünyasında gerçek marksist-leninist bir propaganda ve ajitasyonla tanışmış ve kendi sınıf bilincine varmış işçilerin ve emekçilerin sayısı çok az... Burjuvazinin yalan bombardımanına karşı, doğruları işçi sınıfına ve emekçi yığınlara taşıyan örgütlerin gücü az, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde etkisi az. Bunun sonucunda, işçi ve emekçilerin büyük çoğunluğu kendi objektif sınıf çıkarlarının tersine hareket ediyor. Objektif şartlar devrime uygun olduğu halde, şu an karşıdevrimin dünya çapında zafer çığlıkları atmasının nedeni, bu sübjektif durum.

Bu sübjektif durumu değiştirmek, objektifliğin gelişme yasalarını ortaya koyan Marksizm-Leninizm bilimine sarılan komünistlerin görevidir. Bu görevi, ne ölçüde hızlı ve kapsamlı çözersek, devrim o kadar yaklaşır.

SÜBJEKTİF ÖGEYİ OBJEKTİF İMKANLARIN SEVİYESİNE YÜKSELTELİM!

48 Komünizm, ancak üretim araçlarının mülkiyetini elinde tutan sınıflar için bir öcüdür. Komünizm, işçiler ve emekçiler için bir kurtuluş bayrağıdır. 1990'da "yıkılan" Sosyalizm değil, Sosyalizm'in revizyonist burjuva yolcular tarafından gerçekleştirilen bir karikatürü olan sosyalfaşist diktatörlüklerdir. Gerçek Sosyalizm, işçilerin-emekçilerin burjuvazi üzerinde diktatörlüğüdür. Bu ve benzeri gerçekleri bıkmadan, usanmadan, yılmadan sabırlı, sistemli, yoğun bir ajitasyon-propagandayla devrimin gerçek öznesi işçi sınıfına ve emekçi yığınlara taşımak, işçi sınıfının ileri unsurlarını, sınıf bilincine ulaşan kesimini komünist partisi içinde örgütlemek, işçi sınıfı ve emekçi yığınları komünist partisi etrafında birleştirmek, bugün en önemli devrimci görevdir. Görev, sübjektif ögeyi, objektif imkanların seviyesine çıkarmaktır. O zaman emperyalizmin ölüm çanları çalacaktır!

Komünistler anın bu devrimci görevini er geç başaracaklardır.

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE DEVRİMİ, PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN KOPMAZ BİR PARÇASIDIR!

49 Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi, proleter dünya devriminin kopmaz bir parçasıdır.

50 Kuzey Kürdistan-Türkiye emperyalizme bağımlı geri kapitalist bir ülkedir. Ekonomide ve özellikle de üstyapıda feodal artıklar etkisini sürdürmektedir.

51 Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bugüne dek demokratik devrim tamamlanmamış, demokratik devrimin bir dizi temel görevi –en başta da feodalizmin devrimci tarzda kökten tasfiyesi görevi– çözülmemiştir. Feodalizmin çözülmesi, feodal toprak ağalarının süreç içinde emperyalizme bağımlı büyük sermaye ile içiçe girip bütünleşerek "kapitalistleşmesi" biçiminde, içbaşkalaşım yoluyla olmakta; bir dizi yarıfeodal ilişki hem ekonomide, hem de özellikle üstyapıda varlığını sürdürmektedir.

52 Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasına önderlik eden Mustafa Kemal önderliğindeki güdük antiemperyalist devrim, gelişmesi içinde demokratik devrim görevlerine karşı yönelen, Türk ve müslüman burjuvazi ve toprak ağalarının ve kapitalist toprak beylerinin bir hareketidir.

53 Kuzey Kürdistan-Türkiye'de burjuva demokrasisi gerçek anlamda hiçbir zaman uygulanmamıştır. Türkiye Cumhuriyeti devleti 1923'te kurulduğundan ve Kemalist burjuvazi iktidarını bellı ölçülerde sağlamlaştırdığından bu yana (takriben 1925 yılı, Takrir-i Sükûn Kanunu dönemi) parlamenter maskeli faşist bir karaktere sahip olagelmiştir. Belirli dönemlerde demokratik haklardan kısmi yararlanma imkanlarının varlığı, bu gerçeği ortadan kaldırmaz.

54 TC'nin emperyalizme bağımlı bır devlet olması, Türk hakim sınıflarının emperyalist emellere sahip olmasının ve gücü yettiği yerde emperyalist siyasetler uygulamasının engeli değildir. Türk hakim sınıfları, yalnızca Ege'de ve Ortadoğu'da değil, "Adriyatik'ten Çin Denizi'ne" düşlenen Türk egemenlik alanı üzerinde emperyalist emellerini açıkça formüle etmekte ve Kuzey Kıbrıs'ın işgalinde, Güney Kürdistan seferlerinde, Kardak "krizi" ve benzerinde açıkça görüldüğü gibi uygulamaktadır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim aşaması, antiemperyalist, demokratik halk devrimi aşamasıdır. Bu devrim, işçi-köylü temel ittifakı temelinde, komünist partisinin önderliği ve proletaryanın hegemonyası altında, faşist diktatörlüğü yıkacak, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kuracaktır.

55 Kuzey Kürdistan-Türkiye, içinde Türk ulusunun (hakim sınıflarının) egemen olduğu ve fakat Türk olmayan Kürt ulusu ve bir dizi değişik milliyetten insanların da yaşadığı çok uluslu bir devlettir. Ancak egemen olan Türk burjuvazisi, kendi dışında bir ulusun varlığını kabul etmemekte, ulusal kimliğine sahip çıkanlara karşı soykırım ve asimilasyon siyaseti izlemektedir. Bu bağlamda, Türk hakim sınıfları yüzyılın ilk soykırımının gerçekleştiricisidir. Ermeni ulusu üzerinde soykırım uygulamıştır. TC, Türk olmayan milliyetler için tam bir halklar hapishanesidir. O, sadece TC sınırları içinde değil, dışında da saldırgan ve yayılmacıdır. Kuzey Kıbrıs'ın 1974'ten bu yana işgal altında tutulması bunun yalnızca bir örneğidir.

56 Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim, ancak Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin doğru bir önderlik altında birleşerek yürütecekleri bir ortak devrim biçiminde zafer kazanabilir. Çünkü gerek Kuzey Kürdistan'da, gerekse TC'nin diğer alanlarında hakim olan bir ve aynı devlettir. Kuzey Kürdistan'da ve TC'nin diğer alanlarında da devrimin zaferi, ancak bu devlet iktidarının yıkılmasıyla kazanılabilir. Bu yüzden, TC'nin değişik alanlarındaki şartların değişikliğine rağmen, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi birleşik bir süreçtir.

KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE'DE DEVRİM AŞAMASI, ANTİEMPERYALİST -DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ AŞAMASIDIR!

57 Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim aşaması, antiemperya-

list, demokratik halk devrimi aşamasıdır. Bu devrim, **işçi-köylü** temel ittifakı temelinde, komünist partisinin önderliği ve proletaryanın hegemonyası altında, faşist diktatörlüğü yıkacak, emperyalizmden bağımsızlığı, hakim olan emperyalizme bağımlı kapitalizmin ve feodalizmin kalıntılarının tasfiyesini gerçekleştirecek, ulusal baskıyı ortadan kaldıracak, ezilen ulusların ayrılma hakkını serbestçe kullanabileceği şartları yaratacak; tüm milliyetlere tam hak eşitliğini sağlayacak, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kuracaktır.

58 Sosyalist devrimin ve proletaryanın, köylülüğün emekçi, yoksul kesimiyle ittifakı temelinde gerçekleştireceği proletarya diktatörlüğünün yolu, demokratik halk devrimi tarafından açılacak, temizlenecektir. Proletarya önderliğinde bir demokratik devrim ertesinde, kesintisiz sürdürülen sınıf savaşımıyla, sosyalist devrime oldukça kısa sürede geçişin, sosyalist inşayı başarıyla gerçekleştirmenin objektif şartları vardır.

59 TC faşist devletinin, onun içinde yapılacak bazı reformlarla demokratik bir yapıya kavuşturulması mümkün değildir. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasiyi kazanmak ve sosyalist devrimin yolunu açmak için bir tek yol vardır: Şiddete dayalı devrim! Demokrasi, ancak bugünkü faşist devletin devrimle en küçük zerresine kadar parçalanmasıyla kazanılabilir ve mutlaka kazanılacaktır.

GÜNÜN GÖREVİ, İŞÇİ SINIFINI AYDINLATMAK, ÖRGÜTLEMEK VE SAVAŞA HAZIRLAMAKTIR!

60 Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işçi sınıfının sınıf mücadelesi, henüz düzeniçi ve oldukça geri seviyede seyreden bir mücadele olarak yürüyor. Hakim sınıflar, işçi hareketini kendi aralarındaki iktidar dalaşında bir kaldıraç olarak kullanabiliyor. Bunda, işçi sınıfını burjuvazinin kuyruğuna takma işlevini üzerlenen sarı-faşist-reformist sendikalar başrolü oynuyor.

61 Işçi sınıfının sınıf mücadelesi bağlamında görev, onu burjuvazinin kuyruğuna takılmaktan kurtarıp gerçekten bağımsız bir sınıf hareketine, devrimci bir sınıf hareketine doğru geliştirmektir. Bunun için sabırlı, sistemli bir aydınlatma, ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütülmek, işçi sınıfına marksist-leninist görüşler taşınmak, işçi sınıfının mücadelesine en ön saflarda doğru bir siyaset temelinde katılınmak zorundadır. Devrimde işçi sınıfının önderliği; işçi sınıfı, burjuvazinin etkisinden kurtarılıp kendi marksist-leninist partisi öncülüğünde birleşmedikçe sağlanamaz. Ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de komünistler açısından devrimin en önemli, en belirleyici görevi de budur.

62 Bu yüzden, hem işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin geri olduğu, hem de komünist örgütlenmenin oldukça güçsüz olduğu, işçi sınıfıyla komünist örgütün bağının zayıf olduğu günümüzde, **bütün güç** işçi sınıfını örgütlemeye verilmeli; bunun için belli sanayi merkezlerinde yoğunlaşılmalıdır.

63 İşçi sınıfı içinde çalışmada, örgütsel olarak hedef, işletmelerin komünist partisinin kaleleri haline getirilmesidir. İşletmelerde kurulacak parti hücreleri, parti örgütünün temeli haline getirilmelidir. Örgütlenmenin hedefi bu olmalıdır.

64 İşçi sınıfı içinde çalışmada, örgütlenmenin diğer temel araçları, sendikalarda komünist ve devrimci fraksiyonların örgütlenmesi; grev ve mücadele komiteleri örgütlenmesidir.

Sendika örgütlenmesinde hedef, gerici sendikaların fethidir. Sendikaların fethinden anlaşılması gereken, gerici-faşist-reformist sendika aygıtlarının ele geçirilmesi değil –bu, boş işle uğraşmaktır–, sendikalarda örgütlü işçilerin çoğunluğunun devrimci mevzilere çekilmesi, işçilerin doğru bir siyasete kazanılmasıdır. Bu amaçla, gerçekten işçilerin kitle örgütü durumunda olan tüm sendikalara girilmeli ve bu sendikalar içinde devrimci-komünist fraksiyonlar yaratılmaya çalışılmalıdır.

İşletmelerde, bir grev ve mücadelede, yönetimi sendika ağalarına bırakmamak için ve yalnızca sendikalı değil, tüm işçileri mücadeleye katabilmek için, bütün işçiler tarafından seçilen ve genel işçi toplantısına karşı sorumlu olan, grev ve mücadele komiteleri oluşturulması temel siyasetimizdir.

65 Köylülerin mücadelesi bağlamında esas mücadele, Kuzey Kürdistan'da ulusal mücadele biçiminde yürüyor. Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de emekçi yığınların mücadeleleri içinde en gelişmiş olan mücadele, Kuzey Kürdistan'da yürüyen ulusal kurtuluş mücadelesidir. Bu mücadele, sınıfsal açıdan köylü mücadelesidir. Bu mücadele, burjuva milliyetçi bir örgüt olan PKK'nın önderliğinde yürüyor. Bu mücadele, Ortadoğu alanında en gelişmiş ve en kitlesel silahlı mücadelelerden biri konumunda. Bu mücadele, anda Kuzey Kürdistan-Türkiye siyasetinin belirlenmesinde en önemli yeri tutuyor. Gelinen yerde, PKK önderliğindeki bu mücadelenin, TC'yi yıkmak değil, onunla anlaşmak amacıyla yürütüldüğü resmen ilan edilmiş durumdadır. Sözkonusu olan, TC'nin faşist hakim sınıfları açısından, gerici, karşıdevrimci, soykırımcı bir savaş; PKK açısından reformcu bir ulusal savaştır. PKK'nın savaşı reformist bir temelde yürümektedir. Devrimci değildir. Buna rağmen, bu savaşta sahip çıkılacak haklı bir yan vardır. Ulusal baskıya karşı çıkan yan haklıdır.

66 Biz komünistler, bu haklı yanın gerçek savunucusu, gerçek anlamda ulusal kurtuluşun, Kürt ulusunun ayrılma hakkının kayıtsız koşulsuz savunucusuyuz. Biz, bu bağlamda büyük Türk şovenizminin en kararlı düşmanlarıyız. Biz, Kürt ulusunun ayrılma hakkını serbestçe kullanabileceği şartların faşist TC ile anlaşarak ve onun varlığı şartlarında değil, ancak onun devrimle yıkılması sonucunda, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü şartlarında

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

yaratılabileceğini biliyor, savunuyor, bunun için çalışıyoruz.

67 Kuzey Kürdistan işçi ve köylülerinin gerçek kurtuluşuna, ancak bu işçi ve köylülerin, marksist-leninist bir parti önderliğinde birleşerek Kuzey Kürdistan-Türkiye ortak devriminin bir parçası olarak yürütülen TC'yi yıkma mücadelesinin zaferiyle varılabilir. Kuzey Kürdıstan'ın işçi ve köylülerinin, TC'nin diğer bölümlerinin bolşevik partileriyle bır ortak parti çatısı altında birleşmiş olan kendi bolşevik partisine ihtiyacı vardır. Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'li Bolşevikler, böyle bir örgütün yaratılmasının Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin önemli görevlerinden biri olduğunun bilincinde bir çalışma yürütmektedirler. Kuzey Kürdistan'lı Bolşevikler, yerli milliyetçiliğe karşı mücadeleyi önemli görevlerinden biri olarak kavramaktadırlar.

68 PKK, TC hakim sınıflarıyla siyasi anlaşma yoluyla barış istemekte; TC hakim sınıflarının anda siyaseti belirleyen kesimiyse, savaşı sertleştirerek PKK'yı askeri olarak yok etme hedefini gütmektedir.

PKK'nın istediği barış pratikte gerçekleşse bile, bu, kuşkusuz gerçek bir barış olmayacaktır. Biz gerçek bir barışa, halklararası gerçek bir kardeşliğe, ancak ulusların kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız koşulsuz tanındığı, tum milliyetler arasında tam hak eşitliğinin tanındığı şartlarda kavuşulabileceğini, bunun devrim sorunu olduğunu biliyoruz. Biz gerçek barış mücadelesini devrim mücadelesi olarak görüyoruz. Ve bu mücadeleyi yükseltmenin barış bağlamında da esas görev olduğunu savunuyoruz.

69 Kuzey Kürdistan dışındaki alanlarda köylü mücadelesi, işçi sınıfı hareketine bile oranla daha geri seviyede seyrediyor. Ve bu hareketler de burjuvazinin kontrolü altında. Buna rağmen, son dönemde bu hareketlerde belli bir artma ve militanlaşma görülüyor. Bu hareketlere de doğru bir önderlik verebilmek, ancak komünist partisinin işçi sınıfı içinde yurüttüğü çalışma sonucu güçlenmesiyle, kazanılan kadroların bu hareketlerin içine sokulmasıyla olabilir.

TC faşist devletinin, onun içinde yapılacak bazı reformlarla demokratik bir yapıya kavuşturulması mümkün değildir. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasiyi kazanmak ve sosyalist devrimin yolunu açmak için bir tek yol vardır: Şiddete dayalı devrim!

70 '80 sonrasında, bütün devrimci hareketlerin bastırıldığı şartlarda kitlesel alanda ilk gelişme gösteren hareket olan kadın hareketi, bir yandan kitlesellığinde gerileme yaşarken, diğer yandan da, kadın hareketinin burjuva ve emekçi kadın hareketi olarak ayrışma süreci hızlandı, hızlanıyor. Bu ayrışma sürecinin hızlanması, kuşkusuz bir komünist kadın hareketinin geliştirilebilmesi açısından olumlu bir gelişme. Son dönemde kadın hareketi hakim sınıfların dinci faşist ve kemalist faşist kesımlerinin iktidar dalaşında bir araç olarak kullanılmaya çalışılıyor. Hareket, şeriat tehdidine karşı bugünkü faşist düzeni savunma yörüngesıne oturtulmaya çalışılıyor. Bugün, bu çabalara karşı mücadele ederken şu unutulmamalıdır: Bugün kadın hareketi açısından komünistlerın önünde duran esas hedef, komünist kadın harcketinin yaratılması için, komünist kadın kadroların yetiştirilmesi, emekçi kadın hareketi ıçinden komünist kadınların kazanılmasıdır.

71 Gençlik hareketi son dönemde ozellikle öğrenci gençlik hareketi olarak, geçmişe oranla bir kitleselleşme ve mılitanlaşma yaşadı. Yine

de gençlik kitlesi bütünlük içinde ele alındığında, bugün hâlâ kitlesel olarak geri seviyede ve esas olarak düzen sınırları içinde gelişiyor. Gençlik içinde, öncelikle öğrenci gençlik hareketinde yaşanan göreceli kitleselleşme ve militanlaşma sürecektir. Bu bağlamda, esas görevin ne olduğu (işçi sınıfı içinde örgütlenme) bir an unutulmadan, bu hareketlere de müdahale komünistlerin görevidir.

72 Son yıllarda, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de çevre bilincinde belirli bir gelişme olmuştur ve bu temelde çeşitli sınıf ve katmanların katıldığı eylemlilikler giderek artan ölçüde yaşanmıştır. Bu alanda, bugün hakim olan düşünce, reformizmdir. Önümüzdeki dönemde çevre bilincinin gelişmesi ve bu alandaki eylemliliklerin artması sözkonusudur. Görev, bu alandaki mücadelelerin de burjuvazinin etki alanından çıkarılıp proletaryanın etki alanına alınmasıdır.

73 Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de hakim sınıfların çeşitli kanatları kendi aralarında iktidardan daha fazla pay kapma mücadelesi yürütmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi hareketinden korkunun az olduğu şartlarda, bunlar arasındaki çelişmeler oldukça serttir. Son dönemdeki kimi olaylar, bunların kendi iktidar dalaşlarında, yalnızca halka karşı değil, birbirlerine karşı da gizli örgütler kurma, komplolar geliştirme durumunda olduğunu açıkça göstermiştir.

74 Hakim sınıfların iktidarı tam bir yozlaşma içindedir. Hakim sınıfların değişik kanatları, yozlaşanın diğerleri olduğunu söyleyip kendini temize çıkarmaya çalışmaktadır. Hepsi birlikteyse, yozlaşanın katiyen devlet olmadığını, yalnızca devlet içindeki şu veya bu bireyin yozlaşmış olabileceğini söyleyerek devleti aklamaya çalışıyorlar.

75 Hakim sınıfların halkın önüne sürdüğü değişik iktidar alternatifleri var. Bunlar; şimdiki parlamenter demokrasi maskeli faşist diktatörlük; parlamenter maskenin bir süre kaldırılıp atılacağı açık askeri faşist diktatörlük; ve kemalist batıcı faşist diktatörlüğün çeşitli biçimleri yerine, dinci faşist diktatörlüktür.

İşçi ve emekçi yığınlar açısından bunların hepsi birbirinden berbattır. Hiçbirini diğerine karşı savunmak, işçi sınıfı ve emekçi yığınların görevi değildir, olamaz.

İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar, kendi alternatifleri, kendi iktidarları için mücadele etmelidir. Görev onları bu yönde eğitmek, örgütlemektir.

76 Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, partimiz dışında, Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütlerden hiçbiri marksist-leninist değildir. Hepsi şu veya bu biçimde oportünist (revizyonist) örgütlerdir. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de marksist-leninistlerin birleştirilmesi için şu veya bu örgütle birleşme sorunu yoktur. Oportünist (revizyonist) örgütler içindeki tek tek devrimci unsurları marksist-leninist çizgiye ve partimize kazanmanın yolu, bu örgütlere karşı ilkeli, açık ideolojik mücadeleden geçer.

77 Oportünist (revizyonist) örgütlerden Aydınlık/İP açıkça karşıdevrim saflarındadır. (Hakim sınıf partisi olmasalar da bu böyledir.)

Genelde hakim olan legalizm ve reformizmdir. Legal "sosyalist" partiler, bugün düzeniçi reformist partilerdir. Bunun en açık örnekleri ÖDP ve EMEP'dir.

İllegal oportünist örgütlerde de legalizm ve reformizm hastalığı etkisini şu veya bu ölçüde göstermektedir. Illegal örgütler esas olarak kuçük burjuvazinin örgütleridir. Bunlar içinde silahlı mücadele konusunda savunulan ve uygulanan anlayış, örneğin DHKP-C ve TKP/ML'nin çeşitli kanatlarının pratiğinde ve teorisinde görüldüğü gibi, "öncü savaşı" anlayışıdır. Yani, halk adına öncü savaşmaktadır. Günün görevi, öncü savaşı yürütmek değil, devrimin esas öznesi olan işçi sınıfını uyandırmak, örgütlemek, savaşa hazırlamaktır.

78 Hemen tüm oportünist örgütler, kendi içlerindeki mücadelede de yanlış, karşıdevrime hizmet eden yöntemler kullanmışlardır, kullanmaktadırlar. Devrimcilerarası ilişkilerde şiddetin yerinin olmaması gerektiği düşüncesini lafta savunanlar, iş ciddiye binip kendi örgütlerini doğrudan ilgilendiren bir bölünme, ayrılma vb. yaşandığında, siyasi hasımlarını kolaylıkla karşıdevrimci, polis, vb. ilan edip öldürebilmektedir. Bu, yalnızca gerçekte ajan-provokatörlerin ve polisin istediği bir ortamın oluşmasına hizmet eden bir tavırdır.

79 Küçük burjuvazinin temsilcisi devrimci örgütlerle, tek tek eylemlerde, devrimci platformlar ve ajitasyon-propaganda serbestliği temelinde eylem birlikleri yapılabilir. ▲

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

Bütün dünyada marksist-leninist partilere, örgütlere, gruplara ve kişilere çağrı...

6. Kongre'miz şu görüşlerimizi tezler halinde bir kez daha duyurmaya karar verdi:

► Dünya marksist-leninist hareketi bugün en zayıf, en dağınık döneminı yaşıyor.

► Bugün dünya marksist-leninist hareketinin üzerinde birleşebileceği bir ortak platform yok.

► Bugün bütün ülkelerde marksist-leninist güçlerin önünde duran en önemli görevlerden biri, dünya marksist-leninist hareketinin birliğinin sağlanması için mücadeledir.

► Dünya marksist-leninist hareketinin birliğinin sağlanabilmesi için atılacak ilk adım, marksist-leninist hareketin üzerinde birleşebileceği ortak platformun ortak çabalarla yaratılmasıdır.

► Bugün ortak bir platform olmadığı için, kimin hangi kıstaslara dayanarak marksist-leninist olarak değerlendirileceği konusunda ortak bir tavır yoktur.

► Diğer yandan, bütün devrimci komünistlerin marksist-leninist olarak kabul ettikleri bir ortak otorite de yoktur.

► Böyle bir durumda bizce yapılması gereken şudur:

Marksist-leninist olma iddiasında olan, birbirlerini –teori ve pratikleriyle– marksist-leninist veya Marksizm-Leninizm'e yakın olarak değerlendiren gruplar ortak bir platform çalışması başlatmalı; başlatılmış olan çalışmalar varsa, bunlara mümkün olduğunca birlikte müdahale etmeye çalışmalıdır.

– Sözkonusu gruplar, kendileri açısından, anda Marksizm'in devrimci özüne sahip çıkmanın ne anlama geldiğini, marksist-leninist olarak değerlendirmenin kendilerine göre olmazsa olmaz önşartlarını, bu anlamda "Marksizm-Leninizm'in güncel kıstasları"nın neler olduğunu açıkça ortaya koymalı; bu kıstaslar arasında ortak olanlar ve ortak olmayanlar belirlenmeli; ortak olmayan güncel kıstaslar üzerine ciddi, sistemli bir araştırma ve tartışma; ideolojik mücadele örgütlenmelidir.

– İdeolojik-siyasi görüş ayrılıkları üzerine açık ve kamuoyu önünde tartışma, "birleşebilmek için ayrılık noktaları üzerine ideolojik mücadele", birleşme çalışmasının yöntemi olarak kabul edilmelidir.

– Ortak platform yaratma çalışması, karşılıklı pratik destek, eylembirlikleriyle paralel yürümelidir. Eylembirliklerinde ilke "eylemde birlik, ajitasyon-propagandada serbestlik" olmalıdır.

Bizim açımızdan Marksizm-Leninizm'in güncel kıstasları şunlardır:

► Marx, Engels, Lenin ve Stalin'i Marksizm-Leninizm'in klasikleri olarak kabul etmek;

► Kruşçev tipi modern revizyonizmi –şimdi çökmüş olan– Rus sosyalemperyalizminin ideolojik dayanağı olarak kavramak ve mahkum etmek.

► Dünya marksist-leninist hareketinin andaki hale gelmesinin esas suçlusu ve sorumlusunun Kruşçev modern revizyonizmi olduğunu kabul etmek; Kruşçev modern revizyonizmine karşı ideolojik mücadelenin tamamlanmamış olduğunu, bu mücadele içinde çok önemli hatalar ve sapmaların da bulunduğunu, bu mücadelenin tamamlanmasının bugün de önümüzde görev olarak durduğunu kabul etmek.

► Üç Dünya Teorisi'ni karşıdevrimci bir teori olarak red ve mahkum etmek; Üç Dünya Teorisi'nin köklerine ve tüm varyasyonlarına karşı mücadeleyi görev olarak kabul etmek.

► Mao Zedung'u büyük bir marksist-leninist olarak savunmak. Mao Zedung'un değerlendirilmesinde hem onun Marksizm-Leninizm'in beşinci klasiği olarak değerlendirilmesine, hem de 1957 sonrası için genel revizyonist değerlendirilmesine karşı çıkmak; hem Mao'yu bir bütün olarak küçük burjuva, köylü devrimcisi olarak değerlendirmeyi, hem de Mao Zedung Düşüncesi'nin kimi yanlışlarını sistemleştiren Maoizm'i Leninizm'den bir sapma olarak red ve mahkum etmek.

► AEP'nin 1978 sonrası çizgisini revizyonist bir çizgi olarak red ve mahkum etmek.

► Dünya marksist-leninist hareketinin birliğini sağlamak için, bugün dünya komünist hareketinin ortak bir platform temelinde birleştirilmesi çalışmasının kavranacak esas halka olduğunu, gerek uluslararası alanda, gerekse tek tek ülkelerde marksist-leninist hareketin birliğini sağlamanın yönteminin açık ve kamuoyu önünde ilkelere dayalı ideolojik mücadele olduğunu kabul etmek.

► Leninist parti öğretisini, bugün özellikle bu öğretinin partinin nasıl yaratılacağına ilişkin "iki aşamalı parti inşa öğretisi" alanını evrensel bir öğreti olarak savunmak.

► Marksizm-Leninizm'in yöntemsel önermelerine, özellikle "teori-pratik uyumluluğu" ve "özeleştiri" yöntemlerine sıkıca bağlı olmak.

Biz, Marksizm-Leninizm'e dayandığını söyleyen, emperyalizme ve kendi ülkesindeki hakim sınıf iktidarına karşı uzlaşmaz, militan, devrimci tavır takınan tüm güçleri, bizimle temas kurmaya ve bizim yukarıda saydığımız kıstaslar üzerinde bizimle tartışmaya; bunun yanında emperyalizme karşı ortak mücadelemizde ortak hareket için imkanları zorlamaya çağırıyoruz.

Biz devrimci olarak değerlendirdiğimiz, Marksizm-Leninizm'e dayandığı iddiasındaki tüm devrimci güçlerle, bir yandan dünya marksist-leninist hareketinin platformunu yaratmak için açık ideolojik mücadele yürütürken; diğer yandan ortak tespit edilecek hedeflere karşı eylembirliğine hazırız.

Sözünü ettiğimiz bütün güçleri, kendi güncel kıstaslarının ne olduğunu da açıkça ilan etmeye çağırıyoruz. Birliğe doğru ilerlemenin tek yolu, alternatiflerin açıkça ortaya konması, bunların üzerine yoldaşça tartışmadır. ▲

Kemalist devrim ve kemalist iktidar hakkında tezler...

1) Kemalist devrim, sanayi proletaryasının ve onun örgütlenmesinin gayet güçsüz olduğu, emperyalist güçlerin doğrudan sömürgesi haline getirilmek tehlikesiyle karşı karşıya olan bir ülkede gerçekleşen bir üst tabaka devrimidir. Kemalist devrim, esasta ülkenin sömürge haline gelmesini engelleyen ve fakat emperyalizme bağımlılık ilişkisini söküp atmayan güdük bir antiemperyalist devrimdir.

2) Bu devrime, ülkeyi işgal eden yabancı emperyalist güçlere karşı mücadele içinde varılmıştır. Ülkenin Birinci Dünya Savaşı galipleri tarafından doğrudan sömürgeleştirilmesinden zarar görecek tüm sınıf ve katmanlar (yani ülkeyi işgal eden İngiliz-Fransız-İtalyan emperyalizminin kompradorları ve bunlarla ittifak içinde olan feodaller dışındaki tüm sınıf ve katmanlar) bu devrime katılmıştır. Devrimin esas ordusunu tabii ki işçiler, köylüler, emekçiler oluşturmuştur. Ve fakat önderlik burjuvazinin elindedir.

3) Kemalist devrimin önderleri, Osmanlı ordusu/bürokrasisi içinde önemli mevkilere sahip kişilerdir. Bunlar Osmanlı devletinde hakim olan sınıfların içindedir. Birinci Dünya Savaşında Osmanlı devletinin askeri yenilgisi ertesinde itilaf emperyalistlerinin Osmanlı devletinin geri kalan kesimini de işgal etmeleri, Osmanlı hakim sınıflarını bölmüştür. Bir bölüm, emperyalist işgali destekler veya ona hayırhah bakarken, bir diğer kesim emperyalist işgale karşı direniş bayrağına sarılmıştır. Sınıfsal olarak birinci pozisyon, işgalci güçlerin kompradorlarının ve onlarla ittifak içinde olan toprak ağalarının ve genel olarak alındığında da komprador burjuvazinin tavrıdır. İkinci tavır ise, işgalci emperyalist güçlerin kompradoru olmayan komprador ve toprak ağası kesimlerin, ulusal burjuvazinin, küçük burjuvazinin ve tabii işçi sınıfının ve emekçi sınıfların tavrıdır. Nitekim kemalist devrim de, bütün bu sınıfların ittifakı temelinde, burjuvazinin önderliğinde gerçekleşen bir devrimdir.

4) Bir bütün olarak ele alındığında güdük antiemperyalist devrime damgasını vuran sınıf, güçlenmek için, yabancı boyunduruğundan kurtulmak ve kendi bağımsız devletine sahip olmak isteyen Türk milli burjuvazisidir.

5) Devrimin önderleri, burjuva nitelikleri gereği, emperyalist sistem içinde kendi kapitalist Türkiye'lerini yaratma hedefi peşindeydiler. Genelde emperyalizme karşı değil, emperyalist güçlerin Türkiye'yi bütünüyle sömürgeleştirmesine karşıydılar. Onlar, kendi işçilerini, köylülerini kendileri sömürmek amacı peşindeydiler. Onları güdük de olsa antiemperyalist kılan olgu, Türkiye'nin emperyalist güçler tarafından ve onların devamı olarak hareket eden Yunanistan tarafından işgali girişimiydi. Onlar, burjuva nitelikleri gereği, daha antiemperyalist savaş yılları içinde, savaşı emperyalist güçlerle yapılacak anlaşmalarla mümkün olan en kısa zamanda sonuçlandırmaya çalışmıştır.

6) Emperyalistler de aslında Birinci Dünya Savaşı öncesinde ve içinde Türkiye ile ilgili olarak başlıca isteklerinin birçoğunu zaten elde etmiş durumdaydılar. Türkiye'nin elinden Suriye, Filistin, Mezopotamya ve emperyalistler için önemli olan diğer kimi bölgeler alınmış durumdaydı. Türkiye, 1919'da, 10-12 milyon nüfuslu küçük bir alana sıkıştırılmıştı. Emperyalizm için ne vazgeçilmez öneme sahip bir pazar, ne de belirleyici bir yatırım alanı durumundaydı. Esas önemi, Ortadoğu'daki jeostratejik yerinden kaynaklanıyordu. Diğer yandan, Avrupa emperyalist devletleri dünya savaşından yeni çıkmıştı. Orduları yorgun, emekçi kitleleri savaştan bıkmış durumdaydı. Bütün bu nedenlerle, emperyalistler de Türkiye'de savaşı uzun sürdürmekten yana değildi. Kurtuluş Savaşı denen savaş, bu yüzden daha çok emperyalistler adına şimdiki Türkiye'nin batı kesimini işgal eden Yunan güçlerine karşı bir savaş olarak yürüdü.

7) Kemalistlerin daha savaşın başında emperyalistlerle anlaşma girişimleri, emperyalist güçlerin tam teslimiyet talebi karşısında boşa çıkmış, kemalistler emperyalist işgale karşı savaşmak ve bu savaşta, emperyalistler dışında ittifak arayışına girmek zorunda kalmıştır. Kemalistler bu müttefiki, Türkıye'de kemalistlerin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini proleter dünya devriminin bir yedek gücü olarak kavrayan genç Sovyetler Birliği'nde bulmuştur. Türkiye'de gelişen ulusal kurtuluş savaşı gerçekten de dünyanın biricik sosyalist devletine karşı her yandan saldıran emperyalist cepheyi zayıflatmış ve Sovyetler Birliği'ne objektif olarak destek sağlamıştır. Sovyetler Birliği de, kendisi çok kötü durumda olmasına rağmen, kemalist Türkiye'ye pratik olarak silah yardımı ve maddi yardımda bulunmuştur. Karşılıklı çıkarlar, kemalist Türkiye ile Sosyalist Sovyetler Birliği arasındaki ittifakın maddi temelini oluşturmuştur.

8) Kemalistler, Kurtuluş Savaşı'ndan askeri zaferle çıkıp, emperyalistlerle barış anlaşmaları imzaladıktan sonra, emperyalist güçlerle ilişkileri giderek artmıştır. Fakat, Sovyetler Birliği ile de iyi ilişkiler uzun süre korunmuştur.

9) Kemalist hareket, en başından itibaren, özünde işçilere, köylülere düşman bir burjuva harekettir. İşçi sınıfının bağımsız örgütlenmesi, kemalistler en başından itibaren işçi sınıfının bağımsız örgütlenmesine karşı çıkmışlar ve onu engellemek için her yola başvurmuşlardır. Kemalistlerin 1920'li yılların başlarındaki kimi "sol" söylemlerinin esas amacı, geliş-

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

me imkanı olan bir komünist hareketin sivri ucunu törpülemek ve gelişmesi muhtemel bir komünist hareketi en baştan kontrol altına almak ve bunun yanında da Sovyetler Birliği'nin desteğini sağlamaktır.

10) Kurtuluş Savaşı Türkiye'sinde ne işçi sınıfının nicel gücü ve ne de onun bilinç ve örgütlenmesi, kemalistlerin Kurtuluş Savaşı'ndaki önderliğini ve sonraki olası bir iktidarını gerçekten tehdit edecek seviyede değildi. Kurtuluş Savaşı Türkiye'sinde iktidar mücadelesi, esas olarak Türk ticaret burjuvazisinin ve kapitalist köylülüğün (bir başka deyimle milli burjuvazinin) temsilcisi olan kemalistlerle, emperyalist işgalciler ve onların uzantıları olan güçler arasında yürüyordu. Kemalistler, aynı zamanda doğrudan işgale karşı olan komprador ve toprak ağası kesimleriyle de ittifak içinde bulunuyor, onların da çıkarlarını savunuyordu. İşçi sınıfı, yoksul köylülük, ulusal mücadelede çıkarı olan diğer sınıf ve katmanlar da kemalistlerin önderliğinde katıldılar kurtuluş savaşına.

11) Kurtuluş Savaşı, esasta Türk burjuvazisinin bir ulusal devrimi olmasına rağmen, Türk olmayan müslüman milliyetler de, en başta Kürt ulusu da kemalistlerin önderliğinde bu savaşa katılmıştır. Bunda Kurtuluş Savaşının müslüman olmayan milliyetlere (Ermeni ve Rumlara) karşı yönelen bir din savaşı görünümüne bürünmesinin de rolü olduğu gibi, esas neden, kemalistlerin Türk olmayan müslüman nüfusa vaat ettikleri somut çıkarlardır. Bunlar arasında ulusal hak vaatleri de vardır.

12) Kemalist devrim, emperyalistlerin doğrudan sömürgeci işgalini kıran ve Türk burjuvazisinin önderliğinde bir devletin kurulmasıyla amacına ulaşan bir ulusal devrimdir. Burjuva önderliği, ulusal devrime güdük antiemperyalist bir nitelik vermiş, doğrudan emperyalist sömürgeci işgal kaldırılmasına rağmen, emperyalizme bağımlılık ilişkisi sökülüp atılmamış, savaşla kazanılan relatif bağımsızlık, Sovyetler Birliği'nin bu bağımsızlığın korunması için yaptığı yoğun desteğe rağmen, süreç içinde adım adım yitirilmiştir.

13) Kemalist devrim, ulusal devrimi demokratik devrimle tamamlamamıştır. Tersine o, 1920'lerin Kuzey Kürdistan-Türkiye'sinde demokratik devrimin özü olan köklü bir toprak/tarım devrimi imkanına karşı gelişmiştir. Bunun böyle olması anlaşılır bir şeydir de: Kemalist devrime feodallerin hiç de küçümsenmeyecek bir bölümü katılmıştır. Kurtuluş Savaşı'na katılan bu feodaller daha sonra kurulan kemalist iktidarda yerlerini almıştır. Feodalizmin tasfiyesi yönünde kimi adımlar atılmış olsa bile (üstyapıda hanedanlığın kaldırılması, halifeliğin kaldırılması, ekonomide aşar vergisinin kaldırılması) hiçbir zaman devrimci bir tasfiye hareketine girişilmemiş, kemalist iktidara destek veren ya da doğrudan karşı çıkmayan feodal kesimler varlıklarını sürdürmüşlerdir; bunların bir bölümü de zaten iktidardadır.

14) Kemalistler, kendi siyasi iktidarlarını kurmak ve sağlamlaştırmak için devlet yapısında bazı köklü reformlara gitmek zorunda kalmıştır. Cumhuriyetin ilanı, halifeliğin kaldırılması, kadınlara seçim hakkı, vb. böyle köklü reformlardır. Bunlar üstyapıda burjuva demokrasisi yönünde atılan önemli adımlardır. Ve fakat, altyapıda köklü reformlarla tamamlanmayan bu adımlar, sonuçta kimi burjuva demokratik üstyapı kurumlarının içi boşaltılarak, şeklen alınması anlamına gelmiştir.

15) Kemalist devrimin sonuçları şunlar olmuştur:

İktisadi alanda:

Sömürge-yarısömürge-yarıfeodal yapı, yerini yarısömürge-yarıfeodal yapıya bırakmıştır. Yani sömürge olma tehlikesi savuşturulmuş ve fakat yarısömürge-yarıfeodal yapı devam etmiştir. Kuşkusuz emperyalizme bağımlılık olgusu, Kurtuluş Savaşı öncesine göre hafiflemiş durumdadır ve fakat varlığını sürdürmektedir.

Kemalist devrim, esasta ülkenin sömürge haline gelmesini engelleyen ve fakat emperyalizme bağımlılık ilişkisini söküp atmayan güdük bir antiemperyalist devrimdir. Bu güdük antiemperyalist devrime damgasını vuran sınıf, güçlenmek için, yabancı boyunduruğundan kurtulmak ve kendi bağımsız devletine sahip olmak isteyen Türk milli burjuvazisidir.

Sosyal alanda:

Eski, müslüman olmayan milliyetlere (öncelikle Ermeni/Rum) mensup komprador burjuva kesimlerin ve bunlarla ittifak içinde olan feodallerin, bürokrasinin, ulemanın emperyalist işgale destek veren veya ona karşı hayırhah bir tavır takınan kesimlerinin hakimiyetine son verilmiştir. Ermeni ve Rum nüfus üzerindeki katliamlarla ve sürgünle komprador burjuvazinin bu kesimi tasfiye edilmiştir. Bu tasfiye işinde, Kemalizmin Türkçü, ırkçı ideolojisi, şovenist siyaseti açıkça kendini göstermiştir. Tasfiye edilen sınıfların hakim mevkiini, emperyalist işgale karşı savaş yürüten burjuva ve feodal kesimler ele geçirmiştir. Bu güçler içinde, Osmanlı bürokrasisinin üst kesiminden gelen ve öncelikle Türk milli burjuvazisinin çıkarlarını savunan kemalist subaylar önderliğe sahiptir.

Politik alanda:

Osmanlı Hanedanlığı çıkarlarıyla birleştirilmiş olan meşrutiyet idaresinin yerini, burjuvazinin çıkarlarına en iyi cevap veren idare, burjuva cumhuriyeti almıştır. Ancak burjuva cumhuriyetinin Batı'da demokratik devrim sonucu yaratılmış olan kurumları TC devletinde şeklen alınmış ve despotizmde hanedanlık dönemini aratmayan bir yönetim biçiminin üzerine geçirilen bir maske işlevini görmüştür.

Kemalist diktatörlük, esasta Sovyetler Birliği'nin yardımları sayesinde ve Kuzey Kürdistan-Türkiye üzerinde hakimiyet konusunda birbiriyle dalaşan emperyalist güçler arasındaki çelişmelerden de yararlanarak belirli bir süre emperyalizmin doğrudan uzantısı olmayan, relatif olarak bağımsız bir dış politika izlemiştir. Kemalist Türkiye, İkinci Dünya Savaşı'na dek ve İkinci Dünya Savaşı'nda da pratikte Sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı emperyalizmin bir saldırı üssü olmamıştır.

Kemalist diktatörlük, takriben 1925; Takriri Sükûn Kanunu döneminde, içte iktidarını belli ölçülerde sağlamlaştırdığı andan itibaren, açıkça kendine karşı hiçbir gerçek muhalefete (burjuva anlamda da) izin vermeyen, açık terörü yönetim biçimi olarak seçen ve kullanan askeri faşist bir diktatörlüktür. Bu askeri faşist diktatörlüğe feodallerin iktidar ortağı ol-

ması ve cebirin feodal biçimlerinin yoğun kullanımı daha barbar bir görünüm kazandırmaktadır. Bu diktatörlük işçi hareketini, komünist örgütlenmeyi her zaman faşist yöntemlerle bastırmıştır. Parlamento ve burjuva cumhuriyetinin bütün diğer kurumları, kemalist faşist diktatörlüğün yüzüne geçirilen bir maske olmuştur.

16) Kurtuluş Savaşının ertesinde, Türkiye'de ikili iktidara son verildikten ve kemalistler iktidara bütünüyle hakim hale geldikten sonra, Türkiye'de devrimin başdüşmanı (devlet iktidarını elinde bulunduran) kemalist iktidardır. O dönemde komünist hareketin görevi; hakim mevkiini kaybeden eski komprador burjuvazi ve toprak ağaları kliklerine karşı kemalistlerin kuyruğuna takılmak değil (TKP'nin devrimi savunmak adına **pratikte** yaptığı, esasta bu olmuştur), kemalistlerin işçi-köylü düşmanı burjuva iktidarını devirmek, yerine işçi sınıfı önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakına dayanan demokratik halk diktatörlüğünü kurmak için mücadeledir; bu hedef için işçileri-köylüleri aydınlatmak, örgütlemek, devrime hazırlamaktır.

Komünistler; kemalist diktatörlükle, ondan daha gerici burjuva ve feodal kesimlerin iktidar dalaşında, bunların hiçbirinin yanında yer almamalı, bağımsız bir güç olarak bu dalaştan yararlanmaya çalışmalıydılar.

17) Türkiye'de Kurtuluş Savaşı'ndan sonra kurulan kemalist diktatörlük şartlarında, burjuvazi, ekonomik gelişmelere de bağlı olarak, süreç içinde ayrışmaya başlamış, bir yandan en baştan beri devlet içinde yer alan Türk kompradorlar güçlenmiş, diğer yandan devlet desteğiyle de büyüyen ulusal burjuvazinin bir bölümü, emperyalistlerle ilişki içinde giderek kompradorlaşmıştır. Bu kesimin çıkarları, temsil ettikleri emperyalist tekel ve devletlerin çıkarlarıyla bütünleşmiştir. "Kompradorlaşan" bu kesim içinde değişik emperyalist güçlerin uzantıları arasında da ayrışmalar olmuş, bunlar siyasete de yansımıştır.

Bu kesimlerin siyasi iktidar içinde ağırlığı sürekli olarak artmış, 1930'lu yılların sonuna gelindiğinde, siyasi iktidar esas olarak bu işbirlikçi kesimlerin temsilcilerinin eline geçmiştir. 1930'lu yılların sonlarında, artık "ulusal burjuvazi" iktidarda şu veya bu komprador kesimin yedeği olarak yer alma durumundadır. CHP, burjuvazinin tek partisi olduğundan, bütün burjuva ve kesimlerin siyasi çatışmaları bu devlet partisi içinde yaşanmıştır. Kemalizm, resmi devlet ideolojisi olarak kabul ve ilan edildiğinden de, birbiriyle çelişen bir dizi siyaset, Kemalizm adına uygulanmıştır. Burjuvazinin her kesiminin kendine özgü bir Kemalizm'i vardır. Fakat hepsinin Kemalizm'inin ortak olan noktaları da vardır: İşçi-köylü düşmanlığı, karşıdevrimcilik, Türk ırkçılığı, büyük Türk şovenizmi; demokrasi adına faşizm savunulması ve uygulanması gibi...

18) 1930'lu yılların sonundan, savaşın Almanya aleyhine döndüğünün kesinleştiği döneme dek, siyasi iktidarda Alman emperyalizminin işbirlikçisi kesim ağırlıktadır. Bu hakim klik, İkinci Dünya Savaşı yıllarında koyu bir faşizm uygulamış ve vurgunculuk politikası yürütmüştür. Bu klik, içerde işçi sınıfı dahil bütün demokratik güçlere, dışarda da SSCB ile İngiltere-Fransa-ABD'nin kurduğu "Anti-Hitler Koalisyonu"na karşı Alman faşizminin saflarında yer almış, Türkiye'nin Almanya'nın yanında savaşa girmesi için çok uğraşmıştır. Fakat gerek dünyadaki güçler dengesi, gerekse Türkiye'de hakim sınıfların diğer kesimlerinin daha dikkatli bir siyaset talepleri, Türkiye'nin İkinci Dünya Savaşı'nda Alman faşistlerinin yanında savaşa girmesine engel olmuştur.

19) İkinci Dünya Savaşı, Türkiye'de burjuvazinin hem ekonomik hem siyasi alanda ayrışmasını daha da hızlandırmış, gerek Almancı kesim, gerek İngilizci-Amerikancı-Fransızcı kesim savaş vurgunlarıyla daha da büyümüş, aralarındaki iktidar dalaşı da giderek sertleşmeye başlamıştır. Bu iktidar dalaşında İngiltere-Fransa ve en başta da giderek güçlenen Amerikancı kesim, Almancı kesime karşı siyasi alanda "demokrasi" savunucusu pozlarına bürünmüştür. Burjuvazinin kendi içindeki bu iktidar dalaşı, o zamana kadar burjuvazinin tek partisi olan, devlet partisi CHP'yi bölünmeye götürmüş, CHP içinden çıkan DP, 1950'de yapılan seçimlerle siyasi iktidarı ele geçirmiştir. DP'nin seçim zaferinde, halkın CHP içindeki Almancı kesimin faşist diktatörlüğüne karşı İkinci Dünya Savaşı'nda biriken nefretinin ustaca kullanılması başrolü oynamıştır.

20) 1950'deki iktidar değişikliği, işbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının değişik kesimlerinin arasındaki bir iktidar değişikliğidir. Amerikancı kesim iktidarı ele geçirmiştir. Türkiye'de ABD'nin egemenliği başlamıştır. Bu dönemde, DP'nin "demokrasi" demagojisi, orta burjuvaziyi ve küçük burjuvaziyi olduğu gibi, yer yer zaten güçsüz olan ve kendine komünist diyen kimi "solcu"ları da kendi kuyruğuna takabilmiştir.

21) Proletaryanın ve küçük burjuvazinin muhalefetini kendi potasında eriten kararsız orta burjuvazi, bu muhalefeti bir müddet DP'nin kuyruğuna taktıktan ve DP'nin de sadece sözde demokrat olduğu pratikte görüldükten sonra –1957 civarı–, onun faşist uygulamaları karşısında, muhalefetteki CHP'nin kuyruğuna takılmıştır. Proletarya önderliğinde, bağımsız ve güçlü bir halk hareketinin yaratılamamış olması, işçi sınıfının, emekçi halkın ve demokratik unsurların muhalefetinin işbirlikçi büyük burjuvazi ve toprak ağası kliklerinin bazen birini, bazen diğerini iktidara getirmeye yarayan bir kaldıraç gibi kullanılmasına yol açmıştır.

22) Muhalefetteyken demokrasi havarisi kesilen işbirlikçi büyük burjuvazi ve toprak ağası klikleri, iktidara geçtikleri zaman faşizmin azgın uygulayıcıları olmuştur.

23) 1950'den de bu yana Kuzey Kürdistan-Türkiye'de olan ve şu veya bu hükümetin yerine bir başkasının ister seçimle, ister askeri darbeyle işbaşına gelmesi biçiminde gerçekleşen siyasi iktidar değişiklikleri, son çözümlemede hakim sınıfların –yani işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağala-

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

Kürt milli meselesinde Komünist Enternasyonal'in ve TKP'nin tavırları hakkında tezler...

1) Komünist Enternasyonal (Komintern), ulusal ve sömürgeler sorununa yaklaşımda proleter dünya devrimini çıkış noktası olarak almıştır.

2) Somut siyaset belirlemede ezen ulus ezilen ulus ayrımı yapmıştır.

3) Ulusal hareketleri ulusal devrimci ve ulusal reformist hareketler olarak ikiye ayırmış ve desteklenecek olanın ulusal devrimci hareketler olduğunu açıklamıştır. Bir ulusal hareketin devrimci olmasının temel kıstasları Komintern'e göre, bu hareketin genel olarak emperyalizme yönelmesi, emperyalizmi zayıflatması ve bu ulusal hareketin önderliğinin komünistlerin işçi sınıfını ve köylülüğü ve sömürülen geniş kitleleri devrimci temelde aydınlatmasına ve örgütlemesine engel olmamasıdır.

4) Komintern, ulusal hareketlerin Sovyet devletiyle ittifak halinde emperyalizme karşı mücadele vermesi için çaba sarfetmiştir.

5) Bu çıkış noktaları temel alındığında, Komünist Enternasyonal ve TKP'nin Kuzey Kürdistan'daki Kürt isyanları bağlamında takınması gereken tavır şu olmalıydı:

–Ulusal reformist oldukları açık olan kemalistlerin Kürt ulusal hareketini bastırma siyasetine karşı çıkmak,

–Kürt isyanlarının ulusal baskıya karşı çıkan demokratik içeriğini tespit etmek, Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunmak,

–Kürt isyanlarının kimi emperyalistler ve Türkiye'de kemalist diktatörlüğe karşı, daha geri bir programla mücadele eden burjuva-toprak ağası klikleri tarafından kullanılmaya çalışılmasını teşhir etmek ve komünist alternatifi ortaya koymak,

–Komintern'in Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki seksiyonu olan TKP, Kürt isyanları bağlamında marksist-leninist ilkelerden yola çıkarak pratik siyaset geliştirme görevine sahipti. O, Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki devrim partisi olarak, bu devrimin başdüşmanı kemalist iktidarı hiçbir şart altında desteklememeliydi. Kürt ulusal isyanlarının gerici genel değerlendirmesi şartlarında bile, hiçbir şekilde kemalist diktatörlüğün bu isyanları bastırmasına pratik destek ve onay verme hakkına sahip değildi. Böyle bir destek tavrı, Türk şovenisti, burjuva kuyrukçusu bir tavırdır.

6) TKP'nin Kürt isyanlarına ilişkin, Komintern tarafından da eleştirilmeyen ve bazı hallerde (örneğin Şeyh Said isyanı...) merkezi olarak açıkça onaylanan pratik tavrı ise şöyle olmuştur:

–Kürt isyanları her seferinde esasta İngiliz emperyalizminin bir oyunu ve Türkiye'de iç gericiliğin emperyalizmle bağ içinde kemalist Türkiye'ye karşı ayaklanmaları olarak değerlendirilmiştir.

rının– çeşitli kesimlerinin kendi içlerindeki iktidar değişiklikleridir.

24) 1960'ta, 27 Mayıs darbesini yapan kemalist subayların çoğunluğu, gerçekte Türk milli burjuvazisi ve küçük burjuvazinin çıkarlarını savunmaktadır. Fakat darbenin gerçek sonucu, Amerikancı DP iktidarının kısa süre için iktidardan uzaklaştırılması, yerine CHP'nin örtülü iktidarının yeniden kurulması olmuştur. Emperyalizme bağımlılıkta değişen bir şey yoktur (NATO'ya, CENTO'ya bağlıyız açıklaması, cuntanın ilk açıklamalarından biridir). İktidarın sınıf niteliğinde değişen bir şey yoktur. Askeri darbeyi gerçekleştiren subayların çoğunluğu orta ve küçük burjuvazinin temsilcileri olmasına rağmen, iktidar komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir kesiminin temsilcilerinin elinden bir diğerinin eline geçmiştir. Olan, yalnızca bir süre siyasi iktidara hakim kliğin değişmesidir.

25) Komünistlerle kemalistler arasındaki ilişki, ancak can düşmanı iki sınıfın temsilcileri arasındaki ilişki olabilir: Düşmanlık. Proletaryanın ve emekçi yığınların can düşmanı kemalist diktatörlüğe karşı ilkesel düşmanlık siyaseti, kemalist devrimin kimi kazanımlarını yok saymak anlamına gelmez. Sağ kemalistlere karşı "sol" kemalistlerle ittifak, dinci gericilere karşı kemalist devletin savunulması vb., kemalistlerin bir kesimini demokrasi mücadelesinde ittifak kurulabilecek bir güç olarak değerlendirmek vb. yanlıştır.

26) Emperyalist kuşatma altında sosyalizmi bir ülkede inşa etmeye çalışan genç Sovyetler Birliği, güdük de olsa antiemperyalist bir savaş sonucu kurulan kemalist Türkiye'nin yeniden emperyalizmin tam güdümüne girmemesi için ona büyük destek vermiştir. Sovyetler Birliği'nin komşusu olan Türkiye'nin, Sovyetler Birliği ile dostluk ilişkisi içinde olması, Sovyetler Birliği'nin, dolayısıyla da proleter dünya devriminin çıkarınadır. Bu yüzden Sovyetler Birliği'nin kemalist Türkiye ile dostça ilişkiler geliştirmesi, ona maddi yardımda bulunması vb. anlaşılır ve doğru bir siyasettir. Dostluk ilişkileri, Sovyetler Birliği tarafından değil, İkinci Dünya Savaşı ertesinde yerini açıkça Sovyetler Birliği'ni yıkma mücadelesi saflarında belirleyen Türk hakim sınıfları tarafından bozulmuştur.

KOMÜNİST ENTERNASYONAL VE KEMALİST TÜRKİYE

27) Proleter dünya devriminin merkezi örgütü olan Komünist Enternasyonal (Komintern), sorunlara tek tek ülkelerdeki devrim bakış açısıyla değil, proleter dünya devriminin genel çıkarları bakış açısıyla yaklaşmaktadır. Proleter dünya devriminin genel çıkarları açısından, Komintern'in

–Kürt isyanlarındaki ulusal baskıya karşı çıkan demokratik haklı yan, gerektiği ölçüde ortaya konmamış, yeterince savunulmamıştır.

–Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı somut olarak bu isyanlar bağlamında gündeme getirilmemiş, savunulmamıştır.

–TKP, pratik olarak kemalist diktatörlüğün Kürt isyanlarını kanla bastırmasını desteklemiştir.

7) TKP'nin (ve Komintern'in) bu tavrı, hem Komintern'in ulusal ve sömürgeler sorunundaki genel çizgisiyle, hem de TKP'nin programıyla çelişmektedir. Bu somutta, Komintern açısından proleter enternasyonalizminden bir sapmadır. TKP açısından açıkça sosyalşovenist bir siyaset anlamına gelmektedir.

8) Bu yanlış tavrın temelinde, Komintern açısından kemalist diktatörlüğün dış siyasetteki görece bağımsız ve Sovyetler Birliği ile dostluk ilişkisini temel alan tavırlarının çıkış noktası alınması yatmaktadır.

9) İbrahim Kaypakkaya'nın isyanlar hakkında takındığı tavır, Komünist Enternasyonal ve TKP'nin tavrıyla çelişen ve fakat doğru Marksist-Leninist olan tavırdır. ▲

varolduğu yıllarda, bütün dünyada tek sosyalist devlet olan Sovyetler Birliği'nin yaşatılması, onun saldırılara karşı savunulması temel sorundu. Komintern'in bu tavrı, birçok burjuva ideologu yanında sosyalist, komünist olma iddiasında olan birçokları tarafından da, Komintern'in Sovyetler Birliği'nin dış politikasının bir aracı olduğu şeklinde suçlanmıştır. Bu suçlama, gerçekte, Sovyetler Birliği gibi bir üssün yaşatılmasının proleter dünya devrimi açısından muazzam önemini ve bunun merkezi görev olduğunu kavramayan bir saldırıdır.

28) Komintern'in haklı ve doğru olarak Sovyetler Birliği'nin yaşatılmasını merkeze koyan merkezi siyaseti, tek tek ülkelerde bire bir alınıp uygulandığında, ülke devriminin geliştirilmesinin çıkarlarıyla çelişebilir. Bu yüzden, tek tek ülkelerde Komintern Seksiyonlarının görevi, Komintern'in merkezi siyasetini ülkeye bire bir uygulamak biçiminde olamaz. Her ülkede, Komintern Seksiyonlarının temel görevi, o ülkede devrimi gerçekleştirmektir. Sovyetler Birliği'ne yapılacak en büyük destek de budur.

Örneğin: Komintern, İkinci Dünya Savaşı'nın öngününde, Sovyetler Birliği'ne Hitler Almanya'sının saldırısını erteleyen "Almanya-Sovyetler Birliği Saldırmazlık Paktı"nı selamlamış, savunmuştur. Fakat bu, hiçbir şekilde örneğin Almanya'da devrimin başdüşmanının Nazi Alman devleti olduğu ve onun yıkılması mücadelesinin esas mesele olduğu gerçeğini değiştirmez. Sovyetler Birliği'nin Almanya ile yaptığı saldırmazlık paktı, Alman komünistlerine Nazilerle saldırmazlık paktı yapma yükümlülüğü getirmez; tam tersine, Sovyetler Birliği'ne en büyük destek ancak Almanya'da devrim mücadelesi yükseltilerek verilebilir.

29) Komintern, kemalist Türkiye'ye öncelikle onun uluslararası alanda oynadığı olumlu rol açısından yaklaşmış; Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kemalist diktatörlüğe karşı proletarya önderliğinde bir devrim olasılığının küçük olmasından da yola çıkarak, kemalist Türkiye'nin Sovyetler Birliği'ne karşı bir saldırı üssü olmamasını onun değerlendirilmesinde çıkış noktası almıştır. Komintern, bu yaklaşımı dolayısıyla, kemalist diktatörlüğün içte oynadığı karşıdevrimci rol üzerinde fazla durmamıştır. Kemalist diktatörlük, Komintern tarafından merkezi düzeyde hiçbir dönem faşist bir diktatörlük olarak da değerlendirilmemiştir. Kemalist diktatörlükle, onun andaki esas alternatifi olan diğer burjuva-feodal klikler arasındaki iktidar dalaşını Komintern, bu bakış açısıyla (kemalist) devrim ve ilericilikle, karşıdevrim ve gericilik; bağımsızlıkla emperyalizme uşaklık, burjuvaziyle feodalizm arasında çatışma olarak değerlendirmiştir. Bu değerlendirme, bir yanıyla doğru olmasına rağmen, kemalizme karşı işçi sınıfı, köylülük ve emekçilerin eğitilmesi açısından, kemalizmin ilerici, devrimci, antiemperyalist yanını abartan bir rol oynayarak zararlı olmuştur. Yine bu bakış açısıyla, Kürt ulusal ayaklanmalarında var olan haklı ulusal yan, ulusal baskıya karşı çıkan yan da yeterince ortaya konmamıştır.

30) Komintern'in Türkiye seksiyonu olan TKP, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kemalist iktidarın proletarya önderliğinde bir devrimle yıkılması yönünde bir siyaset doğrultusunda çalışacak yerde, Komintern'in kemalizm karşısındaki genel siyasetini bire bir uygulamaya çalışmış, pratikte aslında sınıf uzlaşmacısı ve kemalizm kuyrukçusu bir siyaset geliştirmiştir. Bunun sonucunda, çok uzun yıllar Türkiye komünist hareketi sürekli Kemalizm'den etkilenmiş ve onun kuyruğunda hareket etmiştir.

31. Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist hareketinde Kemalizm'e kuyrukçuluk siyasetini yıkan İbrahim Kaypakkaya'dır. O, 70'li yılların başlarında, bütün sol içinde Kemalizm'in hakim olduğu bir ortamda, Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin başdüşmanının kemalist diktatörlük olduğunu tespit ederek, kemalist diktatörlüğün ve Kemalizm'in Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi açısından bir müttefik değil, esas saldırı hedefi olduğunu tespit ederek Kemalizm kuyrukçuluğuna yıkıcı bir darbe vurmuştur. İbrahim Kaypakkaya, Kemalizm konusunda esasta doğruları savunmuştur. Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi ve sınıf mücadelesi açısından, Kemalizm'e yaklaşımda İbrahim Kaypakkaya bir anlamda **milattır**! Onun, Kemalizm değerlendirmesinde düştüğü kimi sol hatalar (örneğin, kemalist devrimde önderliğin Türk komprador burjuvazi ve toprak ağalarının elinde olduğu olduğu tespiti ve bunun gerekçelendirmesi), sınıf mücadelesi açısından pratikte fazla önemi olmayan, teorik düzeyde kalan hatalardır ve onun özde ve esasta haklı olduğu gerçeğini değiştirmez!

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

İbrahim Kaypakkaya'nın faşizm, Kuzey Kürdistan- Türkiye'de faşist iktidar ve faşizme karşı mücadele konularındaki görüşleri hakkında tezler...

1) İbrahim Kaypakkaya, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faşizm ve faşizme karşı mücadele sorunlarında, esas olarak marksist-leninist öğretinin sınıflar ve sınıf mücadelesi, devlet ve devrim, faşizm ve faşizme karşı birleşik cephe üzerine öğretilerini çıkış noktası olarak almıştır.

2) O'nun faşizme karşı mücadele perspektifinin merkezinde sürekli ve sistemli olarak faşizmin, işçi sınıfının önderliği ve komünist partisinin yönlendiriciliği altında bir devrimle yıkılması durmaktadır.

3) İbrahim Kaypakkaya, marksist-leninist teoriye dayanarak, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşizmin iktidara gelişini ve faşist iktidarın pekişmesini somut tarihi gelişimi içinde de incelemektedir.

4) O, Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntıları üzerinde kurulan Türkiye Cumhuriyeti devletinin başından itibaren faşist bir devlet olduğunu doğru olarak tespit etmiştir. Bu devlette egemen olan kemalist ideoloji, gerçekte faşist ideolojinin Kuzey Kürdistan-Türkiye'ye uyarlanmış biçimidir.

5) İbrahim Kaypakkaya, Şafak revizyonizminin faşizm üzerine tezleriyle polemik içinde, şunları da tespit etmiştir:

– Faşist kemalist diktatörlük askeri, feodal ve bürokratik özelliklere de sahiptir.

– Türkiye Cumhuriyeti devletinin faşist niteliği değişmeden kalmış, fakat uluslararası konjonktüre ve ülkede işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıfların hareketinin gelişimine bağlı olarak, faşist diktatörlük kimi zaman koyulaşmış, kimi zaman da çok sınırlı ve kısa sürelerle de olsa bazı demokratik haklar tanınarak faşizm yumuşatılmış, bu anlamda yarıfaşist dönemler de yaşanmıştır.

– Kuzey Kürdistan-Türkiye'de parlamento, başından itibaren faşizmin yüzüne geçirilen kaba ve uydurma bir maske olmuştur.

– Reformist bir milli burjuva hükümeti, antifaşist bir halk hükümetinden nitelik olarak ayrıdır. Birincisi, kapitalist düzeni savunma temelinde gericilikle uzlaşma hükümeti; ikincisi ise, faşizme ve gericiliğe karşı bir savaş hükümetidir.

– Antifaşist mücadele, iktidarın kime ait olacağı mücadelesidir. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de antifeodal, antiemperyalist cephenin sınıf muhtevası, antifaşist cephenin sınıf muhtevasıyla bir ve aynıdır. Gerçek antifaşist iktidar mücadelesi, aynı zamanda antifeodal ve antiemperyalist iktidar mücadelesi, yani işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesidir.

İbrahim Kaypakkaya, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faşizm ve faşizme karşı mücadele sorunlarında, esas olarak marksist-leninist öğretinin sınıflar ve sınıf mücadelesi, devlet ve devrim, faşizm ve faşizme karşı birleşik cephe üzerine öğretilerini çıkış noktası olarak almıştır.

6) İbrahim Kaypakkaya'nın bu tespitleri, yaşadığı dönemde, tüm sol hareket üzerinde hakim olan Kemalizm hayranlığına, faşizm ve faşizme karşı mücadele konusunda egemen olan revizyonist görüşlere vurulmuş büyük bir darbedir. Bu tespitler, komünist hareketin Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yeniden ayakları üzerine dikilmesi ve antifaşist mücadelede açık bir devrim perspektifine sahip olması için muazzam bir ideolojik cephanedir.

7) İbrahim Kaypakkaya, faşizm konusunda esasta doğru marksist-leninist çizgi geliştirirken kimi tali ve ağırlıklı olarak teorik hatalar da yapmıştır.(*)

(*): İbrahim Kaypakkaya'nın faşizm konusunda yaptığı hataları 6. Kongremiz şöyle değerlendirmektedir:

– İbrahim Kaypakkaya, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşizm sorununu tartışırken onun çıkış noktası yalnızca Marksizm-Leninizm'in bu alandaki temel tezleri değildir. O, bu noktada da Marksizm-Leninizm'in bu konudaki temel tezleri yanında, aynı zamanda Marksizm-Leninizm adına savunduğu Mao Zedung Düşüncesi'nin yanlışlarından da etkilenmekte, bu ikisini birleştirmeye çalışmaktadır. Bu, en açık bir biçimde, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşizm tehlikesi niçin geçici değildir sorusunun tartışıldığı yerde kendini göstermektedir. O

bağlamdaki tartışmada, İbrahim Kaypakkaya, önce açıkça Mao Zedung Düşüncesi'nin yanlış "yarısömürge/yarıfeodal ülkeler" genellemesini yapmaktadır, hemen ardından da "emperyalizmin toptan çöküşe gittiği çağ"ı, faşizme yönelmenin gerekçelerinden biri yapmaktadır.

(O'nun bu teorik hatası, daha sonra O'nun izleyicileri olan bizler tarafından iyice geliştirilmiş, 1981'e kadar savunduğumuz "bütün yarısömürge, yarıfeodal ülkelerde sürekli faşizm teorisi"nin dayanağı yapılmıştır.)

– İbrahim Kaypakkaya, yarısömürge, yarıfeodal ülkelerde faşizmin sınıfsal dayanağının komprador burjuvazi ve toprak ağaları olduğu görüşüne sahiptir. Karşıdevrimci sınıfları, yalnızca bu iki sınıf olarak tanımlamaktadır. Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki kemalist faşist diktatörlüğün sınıf temelinin komprador burjuvazi ve toprak ağaları olduğu tespitinin çıkış noktalarından biri, bu teorik yaklaşımdır. Bu yaklaşım, O'nun Marksizm-Leninizm'in geliştirilmesi olarak savunduğu Mao Zedung Düşüncesi'nin yaklaşımıdır.

Bu yaklaşım, aynı zamanda "milli burjuva" diktatörlüğünün, ya da küçük burjuva diktatörlüğünün faşist olamayacağı yaklaşımıyla da tamamlanmaktadır. Bu, yanlış bir yaklaşımdır. Emperyalizm çağında burjuvazinin her kesimi, faşist bir diktatörlük kurabilir. Faşizm, yalnızca tekelci burjuvazinin veya komprador burjuvazinin yönetim biçimi değildir; ya da tersi, burjuvazinin tekelci veya komprador olmayan kesimleri mutlaka burjuva demokratı değildir. Genelde emperyalizm çağında, emperyalist ülkelerde hakim olan burjuvazi, tekelci emperyalist burjuvazi, daha başka bir tanımla finans kapital; emperyalizme bağımlı ülkelerde de emperyalizme bağımlı burjuvazi ve onunla ittifak içinde olan sınıf ve katmanlar, en başta da feodallerdir. Hal böyle olduğu için, emperyalist ülkelerde faşizm "finans kapital"in; emperyalizme bağımlı ülkelerde de "emperyalizme bağımlı burjuvazinin (bu bağımlılık ille de komprador biçiminde bir bağımlılık –yani kelimenin dar anlamıyla yalnızca ticari temsilcilik– anlamında bir bağımlılık da olmayabilir) ve toprak ağalarının (kimi hallerde kapitalistleşmiş toprak beylerinin) "açık terörcü diktatörlüğü"dür. Fakat bu, belirli olağanüstü şartlarda iktidara gelebilecek olan "milli burjuva", ya da küçük burjuva sınıfların diktatörlüğünün ille de burjuva demokratik olacağı anlamına gelmez.

– İbrahim Kaypakkaya'nın, Mao Zedung Düşüncesi savunuculuğuyla bağıntılı bir başka hatası, faşist diktatörlüğü yıkmanın askeri yolu olarak, halk savaşı stratejisini mutlaklaştırmasıdır.

▲

Kadro sorunu

1) 5. Kongremizde "Kadro Sorunu Üzerine" bir karar alındı. Bu kararda şunlar tespit edildi:

a) Örgütsel inşa, parti inşasında en geri kaldığımız alandır. Bu alanın esas alınmasına bağlı olarak kadro sorunu da daha fazla önem kazanmaktadır.

b) Kadro sorununda andaki eksikliklerimiz şu noktalardadır:

– Profesyonel kadroların azlığı

– Kadro seçiminde ve genç yoldaşların ilerletilmesinde yapılan hatalar,

– Kadroların kişisel yaşantılarında/ilişkilerinde görülen ideolojik hatalar.

5. Kongre, bu kararda aynı zamanda kadro sorununda doğru bir çizgimizin olduğunu, sorunun bu çizginin derinleştirilmesi ve pratiğe uygulanmasıyla ilgili olduğunu tespit etti. Bütün parti kadrolarının durumunun yeniden gözden geçirilmesi, kadro seçimi ve kadroların yaptıklarının değerlendirilmesi ve bu değerlendirmeler temelinde gerekli önlemlerin alınması, partinin önüne görev olarak kondu.

2) 5. ve 6. Kongre arasındaki faaliyet döneminde merkez yayın organında ve iç organda çeşitli örgütsel sorunlarda, bu arada kadrolarla ilgili sorunlarda da çeşitli tavırlar takınıldı. Partinin bu alandaki çizgisi pratikte geliştirildi, derinleştirildi. Örgütsel konularda partinin bolşevikleştirilmesiyle ilgili yayınlanan hemen her makalede, tartışılan sorunla bağıntılı olarak, kadroların yükümlülükleri, onlara taleplerin ne olduğu vb. sorunları da tartışıldı. (Örneğin ***"Yerel örgütlenmenin kimi sorunları"*** (BP sayı 93) ; ***"Legal ve illegal faaliyet üzerine"*** (BP sayı 100) vb.'de olduğu gibi.)

Bunun yanında doğrudan kadro sorununda da şu makaleler yayınlandı:

a) ***Kadrolar üzerine: Ağaçlar ve orman*** (BP sayı 88)

b) ***Parti kim*** (BP sayı 92)

c) ***Bürokratizm üzerine*** (BP sayı 95)

d) ***Birlikte çalıştığımız yoldaşları sevmek zorunda değiliz ne demek?*** (BP sayı 96)

f) ***Bazı yönetim sorunları üzerine*** (BP sayı 102)

3) Aşağıdaki tezlerde, bu konuda bizim bugünkü durumumuz ve görevlerimiz, Marksizm-Leninizm'in bu alandaki taleplerinden ve Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin gereklerinden yola çıkarak konacak. Bu tezler, parti içindeki kadroların geliştirilmesi ve yeni kadrolar kazanılması için bir eylem kılavuzu ve direktifler olarak kavranmalıdır. Bu tezlerin bizim somut durumumuzla ilgili sorunları marksist-leninist ilkelerden yola çıkarak en kısa ve genel biçimde ortaya

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

koymaya çalıştığı, bizim somut sorunlarla ilgili yukarda dikkat çektiğimiz makalelerin ve ileride bu konuda tavır takınacak merkezi yazıların da sorunları daha derinlemesine incelediğine ve inceleyeceğine ve bunların tezler gibi eylem kılavuzu ve direktifler olarak kavranması gerektiğine de dikkat çekeriz.

Somut kadro politikasının Marksizm-Leninizm'in bu alandaki ilkelerinden yola çıkarak, her partinin somut durumuna göre tespit edilmesi gerektiğinin kavranması önemlidir. Bu, aynı zamanda ilkeler aynı kalmak koşuluyla somuta ilişkin kadro siyasetinin değişken olduğu anlamına gelir. Her dönemde, her partinin somut durumuna göre, kadro siyasetinde şu veya bu sorun, şu veya bu yan öne çıkabilir. Parti canlı bir varlık olduğuna göre, onun hayatının her döneminde kadro siyasetiyle ilgili değişik sorunlar olacaktır ve bu sorunlara verilen doğru cevaplar, andaki somut kadro siyasetini belirleyecektir.

Bizim marksist-leninist klasiklerden ve Komintern'den, SBKP'den bu alanda tanıdığımız birçok yazı, işçi sınıfının kitle partisi durumuna gelmiş partilerin somutunu da tartışan yazılardır. Bugün bizim durumumuzda, örneğin sosyalizmi inşa aşamasındaki SBKP'nin kadrolarla ilgili yaptığı somut tespitleri tekrarlayıp, hedefimiz budur, kadrolar konusunda yapılması gereken budur vb. demek, bize fazla yardımcı olmaz. Önemli olan, dünya komünist hareketinin çeşitli dönem ve durumlarda kadro sorununa somut olarak nasıl yaklaştığını inceleyip, genel olanı bulup çıkarmak ve bunu bizim bugünkü durumumuzla birleştirmeyi becermektir. Bunun ötesinde, birçok alanda olduğu gibi, bu alanda yaptığımız kimi tespitlerin, varılması gereken hedefleri koyan tespitler olduğu ve bu hedeflere ancak uzun süreli, ilkeli bir mücadele sürecinde varılabileceği de kavranmalıdır.

1) HEDEF MESLEKTEN DEVRİMCİLERİN ÖRGÜTÜNÜ YARATMAKTIR!

(Lenin, "Ne Yapmalı?")

Partinin temel siyasi çizgisinin yaratılmış olduğu bugünkü şartlarda örgütsel inşa belirleyicidir. Bu bağlamda kadrolar belirleyici bir role sahiptir. Siyasi çizginin pratiğe uygulanıp uygulanmaması, proletaryanın öncüsünün gerçekten komünist partisine kazanılıp kazanılmaması belirleyici ölçüde onların çalışmasına bağlıdır.

Partinin görevi, doğru bir kadro politikasıyla kadroların çalışmalarında başarılı olmasının önşartlarını yaratmaktır.

2) KADRO SİYASETİ

Somuta ilişkin kadro siyaseti, her şeyden önce partinin içinde bulunduğu ve çalıştığı koşullarla ve gücüyle uyum içinde olmak zorundadır. Henüz birinci inşa aşamasında olan bir parti için kadro siyasetinde en önemli sorun, sürekli ve sistemliliği sağlanmış bir komünist ajitasyon, propaganda, örgütleme faaliyetini yönlendirebilecek bir kadro çekirdeğinin yaratılmasıdır. Bu çekirdeği oluşturacak kadrolar, mümkün olduğunca çok yönlü eğitilmeli(*), partinin görev vereceği her alanda çalışabilir olmalıdır. Bu çekirdek içinde yer alan kadrolar hareketli olmalı, illegalitenin gerektirdiği şartlarda, her an çalışma alanını değiştirebilecek yapıda olmalıdır. Kadroların bugünkü esas görevi, proletaryanın öncü unsurlarını partiye kazanmaktır. Bunun için partinin siyasi çizgisi; günlük siyasi faaliyet, sınıf mücadelesi, eylemler, kitle örgütlerinde faaliyet vb. içinde örgütsel olarak uygulanmak zorundadır. Kadrolar bu faaliyet içinde, işçi sınıfının öncü unsurlarını gerçekten partiye kazanacak, bu faaliyetin sonuçlarını örgütsel alanda yeni insanların kazanılması biçiminde yansıtacak çalışma yöntemleri ve planları geliştirmelidir. Parti, profesyonel kadrolarının büyük bir bölümünü doğrudan yerel örgütsel faaliyet alanında görevlendirerek başarının önşartlarını yaratmıştır. Bu bağlamda, başarı ve başarısızlığın doğru değerlendirilebilmesi için, partinin anda elinde olan kadro çekirdeğinin gerçek gücü ve niteliklerinin iyi bilinmesi gerekir. Partimizin andaki kadro çekirdeği oldukça küçüktür. Bunlar içinde de özelikle örgütçülük ve yönlendiricilik alanında gelişmiş olanlar azdır. Adımlar bunun bilincinde atılmak, talepler bunun bilincinde tespit edilmek zorundadır.

Partinin temel siyasi çizgisinin yaratılmış olduğu bugünkü şartlarda örgütsel inşa belirleyicidir. Bu bağlamda kadrolar belirleyici bir role sahiptir. Siyasi çizginin pratiğe uygulanıp uygulanmaması, proletaryanın öncüsünün gerçekten komünist partisine kazanılıp kazanılmaması belirleyici ölçüde onların çalışmasına bağlıdır.

"Hareketimizin fonksiyonlerleri için biricik ciddi örgütlenme ilkesi en sıkı gizlilik, üyelerin en sıkı seçimi ve meslekten devrimcilerin yetiştirilmesi olmak zorundadır."

(Lenin, "Ne Yapmalı?")

a) Kadroların seçimi

Kadrolar iyi tanınmalı ve doğru seçilmelidir. Bugün kadro seçiminin doğru yapılması demek, her şeyden önce bugünün parti çalışmasının ihtiyaçlarına cevap veren üyelerin kadro olarak yetiştirilmesi demektir. Yani, öncelikle bağımsız olarak örgütsel faaliyet yürütebilecek, işçi sınıfı içinde (fabrikalarda, sendikalarda) çalışmanın iskeletini oluşturacak devrimciler örgütünü yaratabilecek ve sağlamlaştırabilecek ve fabrika hücreleriyle, örgütü işçi sınıfı içinde yerleştirmeyi becerebilecek kadroların yetiştirilmesidir günün görevi. Bu, kuşkusuz yalnızca günün görevi değil, bir komünist partisi açısından sürekli ve temel bir görevdir. Fakat şimdi partiyi sınıf temeline oturtarak inşa etmeyi örgütsel alanda esas halka olarak belirleyen bizler için bu görev, güncel görev ola-

(*): Çok yönlu eğitim, kadroların hem marksist-leninist teori silahıyla donatılması, hem de pratik örgütsel faaliyetin bir dizi sorunuyla ilgili somut bilgilerle donatılması anlamına gelir. Bu çok yönlü eğitimde, partinin normal eğitim çalışmaları, eğitim kampları ve benzeri çeşitli yol ve yontemlerme merkezi olarak verdiği eğitim yanında yoldaşların kendi kendilerini eğitmeleri belirleyici önemdedir. Bu bağlamda, örgütsel sorunlarda en iyi öğretmen sınıf mücadelesi pratiğidir

rak da öne çıkmaktadır! Bu görevin çözümünün pratik içinde olacağı, bu tip kadroların ancak doğrudan bu görevi çözmeye yönelik pratik faaliyet içinde gelişebileceği ve yetkinleşebileceği bir an unutulmamalıdır.

Doğru kadro seçimi, bugün varolanlar içinde öncelikle yukardaki işleri yapacak olanları bulup çıkarmak anlamına gelir. Bu bağlamda şu belirleyici kıstaslar temelinde seçim yapılmalıdır: "İdeolojik sağlamlık; sınıf düşmanına karşı kararlılık; Partiye sadakat; kitlelerle en sıkı bağ; bağımsız olarak çalışma, karar verme yeteneği, disiplin ve bolşevik sağlamlık." (Dimitrof)

b) Kadroların yerleştirilmesi

Kadroların yerleştirilmesi, yani her kadronun en iyi yapabileceği işle görevlendirilmesi için kadroların çok iyi tanınması gerekir. Ancak bu temelde doğru bir yerleştirme yapılabilir. Lenin'in dediği gibi: "Örgütçü olarak hiçbir işe yaramayan bir insan, vazgeçilemez bir ajitatör olabilir; ya da gizli çalışma için uygun olmayan bir kişi, mükemmel bir propagandist olabilir." Bizim gibi elindeki kadro çekirdeği oldukça dar olan ve bir kadronun birden fazla iş yüklenmek zorunda kaldığı bir örgüt için, kadroların yerleştirilmesi, herkesin en verimli olduğu işle görevlendirilmesi, çok daha büyük önem taşımaktadır. Bir kadroya birden fazla iş verilmek zorunda kalındığı bugünkü şartlarda, bu işler verilirken kadronun kapasitesinin doğru değerlendirilmesi ve kadronun verilen işler altında ezilip kalmamasına dikkat edilmesi çok önemlidir. Her kadroya en verimli olduğu alanlarda iş verilmesi noktasında, her kadroya da partiye kendini olduğu gibi tanıtma, yeteneklerini, gelişmeye açık yanlarını belirleyip geliştirme, ortaya koyma konusunda büyük görev düşmektedir.

c) İşçi sınıfından kadroların kazanılması

İşçi sınıfından kadın ve erkek kadroların kazanılması, marksist-leninist kadro politikasının en temel taleplerinden biridir. Marksist-leninist bir parti, sınıfsal olarak işçi sınıfının partisidir. Marksist-leninist parti yalnızca işçi sınıfının bilimi Marksizm-Leninizm silahıyla donanmış öncü müfrezesi değil, aynı zamanda işçi sınıfının örgütlü bir müfrezesidir. O, işçi sınıfının en ileri öncü unsurlarını kendi içinde örgütlemek zorundadır. Anda partimizin kadro çekirdeğinin önemli bir kesimi işçi sınıfından gelmektedir. Fakat ne yazık ki henüz işletme parti örgütlenmesi konusunda büyük sorunlarımız vardır. Şimdi en önemli görevlerden biri fabrikalardan/işletmelerden mücadele içinde yeni işçi kadroların kazanılmasıdır.

d) Kadın kadrolar

Gerek üye, gerek kadro bazında ele alındığında, kadının kurtuluşu bağlamında çok doğru bir çizgiye sahip olmamıza rağmen, içimizdeki kadın yoldaşlar küçük bir azınlığı oluşturuyorlar. Bu anlamda esasta bir erkek örgütüyüz. Bu durumun değiştirilmesi, partimizin en önemli görevlerinden biridir. Bu bağlamda, kadro siyasetinde kadın üyelerin ilerletilmesi, kadro haline getirilmesi, yeni kadın kadroların kazanılması en önde gelen görevdir. Kadın kadroların kazanılması bağlamında, kimi alanlarda yeni kadınların kazanılması durumu varken, kimi alanlarda bu işin yürümediği, yeni kadın kazanmada bizzat kadın kadroların varlığının çok önemli bir rol oynadığı görülmüştür. Bu, hazır kadın kadronun olmadığı yerde, yeni kadın üye kazanılamaz, kadro haline getirilemez anlamına gelmiyor. Pratik, kadınları kazanma yönünde aktif ve planlı bir çalışma yürütüldüğünde, kadın kadro olmadan da yeni kadınların kazanılmasının mümkün olduğunu gösterdi, gösteriyor. Yine pratik, yeni kadın kadroların kazanılmasında, öncelikle genç kadınlara, bağımsız kadınlara yönelinmesi gerektiğini gösteriyor. Partinin kadro politikası, kadın kadroların yetiştirilmesinin önündeki engelleri ortadan kaldıran bir politika olmalıdır. Bu kadın üyelerin kazanılmasına özel önem vermek ve parti üyeleri ve kadroları içinde de erkek şovenizminin her görüntüsüne karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütmek demektir. Kadın parti üyeleri daha fazla sorumlu görevlere çekilmeli, yönetim ve örgütlemede daha aktif görevlere çekilmeli, hâlâ birçok halde var olan pasiflik aşılmaya çalışılmalıdır.

e) Genç kadrolar

Anda parti üyelerimizin yaş ortalaması oldukça yüksektir. Bu, kuşkusuz bir yanıyla olumlu bir göstergedir. Kadrolarımızın çok önemli bir bölümü, çok uzun bir süredir komünizm davası için, parti için çalışan, devrimciliğin kendileri için geçici bir heves olmadığını pratikte göstermiş olan deneyimli komünistlerdir. Fakat terazinin diğer kefesinde çok az sayıda genç kadın ve erkek yoldaş vardır. Bir komünist partisi için gençliğin kazanılması, genç kadroların yaratılması hayati önemdedir. Partimiz gençleştirilmek zorundadır. Partimizin gençleştirilmesinde öncelikle işçi ve emekçi gençlere yönelinmelidir. Genç yoldaşların kadro olarak yetiştirilmesi bağlamında önemli sorunların varlığı görülmektedir. Gençlerin coşku, eylemcilik, militanlık gibi özellikleri dikkate alınmalı, bu olumlu özellikler daha da geliştirilmeye çalışılmalıdır. Onların bu olumlu özelliklerine her alanda –hem teori, hem örgüt faaliyeti, hem ajitasyon ve propaganda faaliyeti vb.– Marksizm-Leninizm'in ve parti çizgimizin eğitimi eklenmelidir. Parti hücrelerinin faaliyetlerinde, ajitasyon-propagandada, yeni parti üyelerinin kazanılmasında vb. genç kadrolardan gelebilecek yeni yöntemlere, yeni düşüncelere açık olunmalıdır. Deneyimli eski kadrolar da deneyimlerini sabırla ve canlı bir biçimde genç kadrolara aktarmalıdır. Genç kadroların kazanılmasında bugün esas mesele, gençlik çalışmasını yönlendirecek bir çekirdeğin yaratılmasıdır. Bunun için, deneyimli eski kadrolar, gençlik çalışmasında gençlerin kendi kendini yönetmeyi öğrenmelerini engelleyecek tavırlardan kaçınmalı, genç kadrolara inisiyatif geliştirebilmeleri ve kendi otoritelerini kurabilmeleri için yardımcı olmalıdır.

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

f) Kadroların kontrolü ve onlara yardım

Merkez Komitesi, kadroların faaliyetlerinin kapsamlı denetlenmesi ve zorluklarda kadrolara yol gösterme, yardım etme görevine sahiptir. Ancak kapsamlı bir denetleme pratik faaliyetlerde ortaya çıkan yanlışları tespit etme imkanı sağlar. Bunların ortadan kaldırılması için mücadelenin yol ve yöntemleri ortaya konabilir, partinin diğer kesimlerinin aynı tip hataları yapması engellenebilir, bunun yanında olumlu deneyimler de genelleştirilebilir. Parti içindeki ideolojik mücadelede, her anda hangi sapmanın esas tehlike olduğunun doğru tespit edilerek, ona göre düzeltme hareketlerinin yürütülmesi çok önemlidir.

g) Kadroların korunması

Kadrolar, partinin gözbebeği gibi koruması gereken en değerli varlığıdır. Karşıdevrimin saldırıları karşısında, kadroların, zorunlu olduğunda, yer değiştirme, geri çekilme, görev değiştirme imkânlarının yaratılması gereklidir. Bu, kuşkusuz hiç riziko olmayacak, hiç kayıp verilmeyecek vb. demek değildir. Sınıf mücadelesi, bir ölüm kalım mücadelesidir. Komünistler bu bilinçle bu mücadeleye katılırlar. Ancak kendileri bizzat pratik içinde yer alarak, tehlikeleri göze alarak, pratikte en önde giderek, kadrolar yeni insan kazanıp, bunları kadroya doğru geliştirebilir. Komünistler bu mücadelede ortaya çıkacak rizikoları en baştan göze alırlar. Fakat onlar, bilinçli bir çabayla bu rizikoları aza indirgeyebilirler. Bu, a) gizlilik kurallarına gerçekten uyulması, b) geri çekilme imkanlarının önceden yaratılmasını gerektirir. Ancak bu şekilde kadrolar kolaylıkla karşıdevrime teslim edilmez, korunur. Bu, Lenin'in talep ettiği gibi, hareketli olmayı, çalışma alanını her an değiştirebilir durumda olmayı, hep "yeniden başlama"ya hazır olmayı gerektirir. Bu, hep yeni alanlarda çalışmaya, yeni parti örgütleri yaratmaya, ilişkiler geliştirmeye, partinin siyasetini propaganda etmeye, ajitasyona, eylemler düzenlemeye vb. hazır olmayı gerektirir. Kendilerini koruma konusunda tek tek yerel örgütlere ve kadrolara düşen görevler de vardır. Her örgüt ve her kadro bu bağlamda somutlarına ilişkin özel önlemler tespit etmeli bunları uygulamaya koymalıdır.

h) Kadroların marksist-leninist teoriyle silahlandırılması

Tek başına da kalsa siyaseti hayata uygulayabilmek için, bağımsız olarak siyasi tavır takınabilmek, hareket edebilmek için, verili her anda partinin ve davanın çıkarları doğrultusunda kararlar alabilmek, bu doğrultuda hareket edebilmek için; partinin çizgisini yeni çıkan sorunlarda geliştirebilmek için; oportünizme karşı mücadele yürütebilmek için kadrolar Marksizm-Leninizm'in temellerini kavramak zorundadır. Bu, bir kere yapılıp biten bir iş değildir. Siyasi pratik içinde hep Marksizm-Leninizm'in incelenmesi temelinde çözülmek zorunda olan yeni sorunlar çıkar kadronun karşısına. Özellikle yeni, yerel çalışma içinde kazanılmış kadın/erkek yoldaşların, hücre çalışması içinde eğitim için objektif şartların kötü olması sonucu, değişik yollarla (örneğin eğitim kampları, kontrollü bireysel irdeleme vb. yollarla) temel eğitimden geçirilmesi sağlanmalıdır.

i) Kadroların profesyonelleştirilmesi

"Biraz yeteneği olan ve «umut vaat eden» işçi sınıfından gelme bir ajitatör 11 saat fabrikada çalışmamalıdır. Geçiminin parti kaynaklarından karşılanmasını, zamanında illegaliteye geçecek durumda olmasını ve faaliyet alanını sık sık değiştirmesini sağlamalıyız. Çünkü aksi taktirde büyük deneyim edinemeyecek, ufkunu genişletemeyecek, jandarmaya karşı mücadelede kendisini en azından birkaç yıl boyunca koruyamayacaktır." (Lenin, "Ne Yapmalı?", İnter Yayınları, sayfa 142)

Kadrolara yönelttiğimiz en temel talep, her kadronun tek başına kendini parti olarak kavraması ve parti olarak davranması ve yaşamasıdır. Bu, şu demektir: Kadro, bulunduğu her alanda yaptığı her işte dışa karşı partiyi temsil ettiğinin, partinin onun şahsında tanındığının ve yargılandığının bilincinde olmalıdır.

Kuşkusuz kadroların profesyonelleştirilmesi örgütün imkanları ve ihtiyaçlarına göre yapılmalıdır. Örneğin bugün bizim açımızdan, fabrikalarda yerleşebilmek için bizzat profesyonel kadroların fabrikalara sokulup çalıştırılması sözkonusudur. Bunu profesyonel devrimci, parti işçileri, parti görevi olarak yapmak durumunda olacaktır. Profesyonelleştirmede, kadroların ortalama kalifiye işçi seviyesinde yaşamasına, parti değerlerinin çarçur edilmemesine dikkat edilmelidir. Bizim ülkemizin şartlarında, maddi olarak partinin garantisi altında olan kişilerin, parti işini "kaybedilmemesi gereken", para kazanmak için yapılan bir iş olarak görerek, kendilerini oportünistçe partiye uydurmaları tehlikesi az değildir. Diğer yandan, kimi profesyonel kadroların her türlü giderlerinin nasıl olsa parti tarafından karşılandığı düşüncesiyle, harcamalarına dikkat etmemesi durumları da geçmişte çıkmıştır, ilerde de çıkabilir. Her iki hata da bürokratizme ve revizyonizme götürebilir hatalardır. Hem yönetici organlar, hem doğrudan çalışılan Parti hücreleri bu konularda gayet dikkatli olmalıdır.

j) Uzman kadrolar

Kadro geliştirilmesinde en önemli ilkelerden biri, kadroların belli görevler için özel olarak uzmanlaştırılmasıdır. Bu, kadroların "çok yönlü yetişmesi" talebiyle çelişmez. Çok yönlü yetişen bir kadro, bir alanda yetenekleri sonucu, özel olarak uzman haline gelebilir ve gelmelidir. Bizim somutumuzda, bazı alanlarda uzmanlaşmış olan yoldaşların rotasyonu, kadro azlığı sonucu gerçekleştirilememektedir. Bu, bizim kadroların seçimi, yetiştirilmesi, yerleştirilmesi bağlamında bilinçte tutulması gereken bir zaafımızdır. Özellikle hemen hiç uzman olmadığımız ve fakat gerekli alanlardaki eksiklikler, yeni kadro kazanımında, yerleştirmede dikkate alınmak zorundadır. Kuşkusuz, uzmanların olduğu ve fakat yedeklerinin olmadığı, rotasyonun yapılamadığı alanlarda da yedekler yaratma işi de süreç içinde çözülmek zorundadır. Uzmanlaşan yoldaşlar bağlamında da, bunların uzmanlık alanı dışındaki parti işlerine de mümkün olduğunca katılmalarına

dikkat edilmelidir. Uzmanlaşma bağlamında her kadroya düşen görev de, kendini yetenekli olduğu alanlarda uzmanlaşma yönünde geliştirmesi, bunun için kişisel olarak da azami çabayı sarfetmesidir.

3) KADROLARA TEMEL TALEPLER

– Ben partiyim diyebilmek ve bunu yaşamak...

Bizim kadrolara yönelttiğimiz en temel talep, her kadronun tek başına kendini parti olarak kavraması ve parti olarak davranması ve yaşamasıdır. Bu, şu demektir: Kadro, bulunduğu her alanda yaptığı her işte dışa karşı partiyi temsil ettiğinin, partinin onun şahsında tanındığının ve yargılandığının bilincinde olmalıdır. Kadro, partiyi bir bütün olarak kavramak ve savunmak zorundadır. Kadro, parti çizgisini özümsemeli, parti çizgisinin propagandasını ajitasyonunu ve bu temelde partiye yeni insanlar kazanmayı en temel görevi olarak kavramalıdır. Parti çizgisinin bir bütün olduğunu, onun şu veya bu yönünün değil, bütünlüklü olarak savunulmasının görevi olduğunu bilmelidir. Parti çizgisine yönelen bir saldırıyı kadro, kendine yönelmiş bir saldırı olarak kavramalıdır. Aynı şekilde, partinin kendi dışındaki tüm kurumlara ve partideki diğer yoldaşlara yönelen saldırılar konusunda da duyarlı olmalı, bu saldırıları kendine saldırı olarak görmelidir. Kendini parti olarak kavramak demek, kendi dışındaki kitleyle ilişkilerde alçak gönüllü olmak, gelen eleştiri ve önerilere kulak vermek, kitlelere kuyrukçuluk yapmadan onların sevgilisi olabilmeyi becerebilmek demektir.

– Teori ve pratik arasında, söz ve eylem arasında kesin uyum

Biz bu talebi Marksizm-Leninizm'in güncel kıstasları arasında sayıp özel olarak vurguladık. Bu talebe uyulması partinin gerçek gelişmesi, onun gerçekten proletaryanın öncüsü olup olmayacağı açısından belirleyicidir. Kadrolar bağlamında da bu talep en belirleyici kıstaslardan biridir. Ancak sözleriyle eylemi uygunluk içinde olan, savunduğu teoriyi pratikte uygulayan, yaşayan bir kadro siyasi çalışmada inandırıcı ve ikna edici olur, yeni insanlar kazanabilir, siyasi önderlik yapabilir, işçi sınıfı içinde örgütlenmeyi gerçekleştirebilir. Bizim kadrolarımızın en büyük zaaflarından biri bu noktadadır. Burada sözkonusu olan yeni bir siyasetin pratiğe uygulanmasında ortaya çıkması kaçınılmaz olan kimi siyasi hatalar vb. değildir. Sözkonusu olan bizim yıllardan beri tespit etmiş olduğumuz kimi ilkelere, kimi kadroların pratikte uymaması durumudur. Bu, en çok gizlilikle ilgili kurallara uyma meselesinde ve bizim siyasetimizin eylemler, hücre çalışması vb. ile örgütsel uygulanmasında kendini göstermektedir. Aynı şekilde bazı kadroların şahsında kendi kişisel yaşantılarının düzenlenmesinde teori-pratik uyumsuzluğu kendini açıkça göstermektedir. Burada partinin teoride savunduğuyla, partiyi temsil eden kimi kadroların komünist olmayan pratiği arasındaki uçurum, partiye ağır zarar vermektedir. Bu alandaki kişisel zaaf ve hatalar sonuçta parti örgütlerinin semspatizanlar ve işçi kitleleri içindeki çalışmasında, partinin inanılırlığını, güvenilirliğini sarsmaktadır. Bu bağlamda "kişisel çıkarların, partinin çıkarlarına tabi kılınması" ilkesi çiğnenmektedir. Bu hata 5. Kongre'de ortaya konmuş ve karşısında mücadele yürütülmüş olmasına rağmen, bu faaliyet döneminde de varlığını –çeşitli yoldaşların somutunda– sürdürmüştür.

– Eleştiri, özeleştiri silahı

Kadroların geliştirilmesi, hata ve eksikliklerin aşılması, eleştiri özeleştiri silahının doğru kullanılmasıyla sıkı bağıntılıdır. Marksizm-Leninizm'in klasikleri bunun bürokratlaşma, yozlaşma vb.'ne karşı en önemli araç olduğunu hep vurgulamışlardır. Özellikle kimi eski kadrolar bağlamında "herkesin kişisel bazı özellikleri, zaafları, üstünlükleri vardır. Belli zaaflarla birlikte yaşanmak zorundadır" şeklinde bir yaklaşım vardır. Kuşkusuz, her insanın düzeltilmesi çok zor olan kendine özgü kişisel özellikleri vardır. Eğer bu insanın sözkonusu kişisel özelliği, parti çalışmasına zarar veren bir özellik değilse, sorun yoktur. Fakat eğer bu kişisel özellik, parti çalışmasına zarar veren bir özellikse, bunun değiştirilmesi için mücadele edilmek zorundadır. Kişisel özellikleri sonucu parti çalışmasına ağır zarar veren kişiler, bunlar partiye çok yararlı işler yapsalar bile, tavırlarını değiştirmeye zorlanmalıdır. Bu bağlamda "eski" kadroların, yeni insanlar için örnek fonksiyonu olduğu da unutulmamalıdır.

Bir başka yanlış, bazı hallerde (çoğunlukla uzun mücadeleler sonucu, ki bu kadroya hatalarını aşması için bir yardımdır) belirli hataların söylemde kabul edilmesi, "özeleştiri" yapılması ve fakat pratikte benzer hataların sürdürülmesi tavırlarının çıkmasıdır. Bu, birçok halde "özeleştiri" yapanın, Lenin'in sadece hatayı adlandırmanın yetmeyeceği, onun ortaya çıktığı ortamın, hatanın kökleri ve nedenlerinin de araştırılıp ortaya çıkarılması, hatanın tekrarlanmaması için hangi araç ve yöntemlerin kullanılması gerektiğinin belirlenmesi gerektiği yönündeki taleplerinin gereklerini yerine getirmediğiyle de bağ içindedir. Bu da partiyi zayıflatmakta, hatalardan köklü kopuş gerçekleştirilememektedir.

– Kişisel yaşantının iyasal yaşantıya tabi kılınması, proleter ahlak kurallarına uyum

Komünist, proleter ahlak kurallarıyla uyum içinde yaşayandır! Proleter ahlak, proletaryanın proleter dünya devriminin çıkarlarını çıkış noktası alan, merkeze koyan ahlaktır. Proletaryanın davasına, devrim davasına zarar veren her edim, bu ahlaka terstir. Kişisel yaşantının siyasal yaşantıya tabi kılınması talebi, doğrudan doğru-

Yaşasın 6. Kongremiz!
Biji Kongreya me, ya 6!

ya bu anlayışın ürünüdür. Kişisel yaşantının siyasal yaşantıya tabi kılınması konusunda, örneğin, TKP/ML'den ayrılık döneminde, Menşeviklerde hakim olan feodal, yarıfeodal görüşlere karşı mücadele içinde, yer yer liberal, küçük burjuvaca anlayışlar, pozisyonlar ortaya çıktı. Partinin "Her partili kendi özel hayatından kendi sorumludur. Parti feodal değer yargılarının koruyucusu değildir" şeklindeki temel pozisyonu, yer yer kimi yoldaşlarca erkek şovenisti kimi pratikler için (örneğin evli olmak, ama onun yanında gizli aşk ilişkilerine girmek veya birlikte yaşadığı insana karşı sorumsuzluk) vb. özgürlüğü biçiminde kavrandı. Aynı biçimde, örneğin çocuk sahibi olmak konusunda da, örneğin siyasi olmayan bir kişiyle birlikte yaşama konusunda da, bazı hallerde siyasi çalışmanın gerekleri, kişisel yaşama tabi kılınabildi. Bu gibi tavırlarla komünist kadrolardan en temel beklentilerden biri ayaklar altına alınmış olmakta ve bu partiye zarar vermektedir.

- Ajitatör-propagandist-örgütçü olmak

Ajitasyon-propaganda-örgütleme, her komünist faaliyetin birbirine kopmaz bağlarla bağlı biçimleridir. Lenin, tüm kadroların ajitatör, propagandist, örgütçü olmasını talep etmektedir. Bugün, örgütlenme halkasının esas olduğu ortamda, kadrolar özellikle bu alanda kendilerini geliştirmelidir. Bu alanda, şimdiye kadar hâlâ tam anlamıyla aşılmamış hata ve eksiklikleri aşmak için çaba sarfetmelidir. Hücrelerin faaliyeti, örgütsel güçlenmenin planlı olarak artan sistemli ajitasyon-propagandayla mümkün olduğu düşüncesiyle bu alana yönlendirilmelidir. Örgütleme bağlamında, bire bir ilişkilerin belirleyici önemi de kavranmalıdır. Hem varolan kadroların ilerlemesi, hem yeni kadroların kazanılması, hem işçi sınıfı içinde kök salma, kısaca örgütsel güçlenme, sistemli, bilinçli, planlı ajitasyon-propaganda faaliyetinin, bu temelde kurulacak bire bir ilişkilerin sonucu olacaktır.

4) ÇALIŞMA YÖNTEMLERİ

Siyasi çalışmanın yönlendirilmesi ve yürütülmesi

Bir komünist partisinin çalışmasının esasını siyasi çalışma oluşturur. Siyasi çalışmanın temel amacı ve anlamı, bizim partimizin somutunda faşist TC devletini işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiyle yıkmak, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kurmak, devrimi durmaksızın sürdürmek, Sosyalizm'e, Komünizm'e ilerlemektir. Siyasi çalışmanın bu amaç doğrultusunda yönlendirilmesi ve yürütülmesi, bütün parti kadrolarının en belirleyici görevidir.

Siyasi çalışmanın yürütülmesi ve yönlendirilmesinde iki sapmaya dikkat etmek gerekir: Bürokratizm ve liberalizm!

Bürokratizm, yönetici kadroların olumlu örnek çalışma yöntemiyle değil, direktifler yöntemiyle yönetmeye çalışmakta kendini göterir. O kendini örneğin eylemlerde esnek değil, hazır reçetelerle hareket etmek şeklinde gösterir, otoriteyi kendi çalışmasıyla kazanmamakta, partinin emanet edilmiş otoritesini, kazanılmış otoriteye dönüştürmemekte gösterir.

Bürokratizmin zıt ikiz kardeşi, daha çok, işi yapacak yerde, onun üzerine tartışmak; sorumluluk üzerlenme yerine, sorumluluğu başkalarına yıkmak, bolşevik disiplinle alay etmek ve bireyciliği övmek ve uygulamak, aldığı görevleri zamanında yapmamak ve bunda da fazla problem görmemek ve bütün bunlarla uzlaşmak vb. biçiminde kendini gösterir.

Liberalizm, bugün de bizde esas tehlikedir.

Komünist, proleter ahlak kurallarıyla uyum içinde yaşayandır! Proleter ahlak, proletaryanın proleter dünya devriminin çıkarlarını çıkış noktası alan, merkeze koyan ahlaktır. Proletaryanın davasına, devrim davasına zarar veren her edim, bu ahlaka terstir. Kişisel yaşantının siyasal yaşantıya tabi kılınması talebi, doğrudan doğruya bu anlayışın ürünüdür.

Kişisel sorumlulukla, kolektifliğin doğru bir biçimde birleştirilmesi

Kişisel sorumlulukla, kolektifliğin doğru bir biçimde birleştirilmesi, doğru yönetmenin belirleyici bir aracıdır. Doğru bir yönetim kolektivizme dayanmalıdır ve fakat o aynı zamanda kolektif olarak alınan kararları hayata uygulatacak otoriteye de sahip olmalı, kadroları verilen direktifleri bağımsız olarak uygulayabilecek tarzda yetiştirmelidir. Doğru yönetim, bunun dışında işlerin doğru yürüyüp yürümediğini, verilen görevlerin tam olarak uygulanıp uygulanmadığını denetlemek demektir. Bizim bu alanda da zaaflarımız vardır hâlâ. İşlerin kontrolü daha sistemli yapılmalı, özellikle ortaya çıkan hata ve eksikliklerin nedenleri üzerinde daha fazla durulmalıdır. Hata ve eksikliklerin gerçekten aşılması ancak böyle garanti altına alınabilir.

Bilinçli disiplin

Bilinçli disiplin, komünist parti çalışmasının bir başka temel talebidir. Alınan kararların tam ve kapsamlı uygulanması, teori ve pratik arasındaki kesin uyum, güven ve güvenilirlik disiplinli çalışmanın özellikleridir. Özellikle örgütsel alanda alınan kararların pratiğe uygulanacağını %100 güvence altına almak zorunludur. Bu, körce itaat değil, zorunlululuğun kavranmasıdır. Örgütsel bir görevde, bu görevin her parçasının birbirine bir zincirinin halkaları gibi bağlı olduğu, bir parçadaki aksamanın, görevin tümünü bozacağı derinlemesine kavranmak zorundadır.

İnisiyatif ve bağımsız hareket

Bu konuda Dimitrof şöyle diyor: "Her yeni durumda bağımsız olarak karar verme yeteneğine sahip olmak, alınan kararların sorumluluğunu taşımaktan çekinmemek... «Ben yalnızca bana verilen görevi yaparım» diyen ve inisiyatif geliştirmeyi beceremeyen bolşevik değildir. ... Kadrolar ancak somut mücadele görevlerini kendi başlarına bağımsız çözme göreviyle karşı karşıya kaldıklarında, bütün sorumluluğu taşıdıklarında en iyi ve hızlı bir şekilde gelişebilirler." (Komintern VII. Kongresine Rapor'dan)

Bütün kadrolar, bunların bilincinde olarak inisiyatif geliştirmeli, belki hata yaparım korkusu hiçbir şart altında iş yapmamanın gerekçesi olmamalıdır.

...burjuvaziye 6. kurşun sıkıldı:

6. KONGRE!

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) 6. KONGRESİNİ ZAFERLE SONUÇLANDIRDI!

İŞÇİLER! Bolşevik Parti'miz sizlere sesleniyor! Bolşevizm'in bayrağı altında örgütlenerek ücretli emek sömürüsünü ortadan kaldırmak için ayağa kalkın! "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız" diyerek yürüyün bu faşist diktatörlüğün üstüne! Kurun işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik iktidarını! **YOKSUL KÖYLÜLER!** Partimiz sizlere sesleniyor! Gelin partimizin çatısı altında örgütlenin. Hep birlikte yıkalım bu faşist düzeni. Ancak o zaman toprak baskıdan, sömürüden, zulümden kurtulacaksın! **EMEKÇİ KADINLAR!** Bayrağında baskı ve sömürüye, erkek egemenliği ve kadınların ezilmişliğine karşı mücadele yazılı olan; toplumda ve kendi saflarında erkek şovenizmine karşı mücadele veren BOLŞEVİK PARTİ saflarında örgütlenin! Ancak o zaman, bu erkek egemen düzen yıkılacak; işçi ve emekçi kadınlar üzerindeki kölelik zincirleri kırılacak ve gerçekten özgürlüğe giden yol açılacaktır! **İŞÇİ, EMEKÇİ VE ÖĞRENCİ GENÇLİK!** Sen, geleceğimizin kurtuluş meşalesi olmalısın! Senin ellerinle yaratılacaktır gelecek. Bunun için Bolşevik Gençlik saflarında örgütlen! Kendi geleceğini eline al! Atıl kavgaya tüm atılganlığınla! **KÜRT ULUSUNDAN EMEKÇİLER!** Birleşik partimizin önderliği altında kurulan ve Bolşevik Parti (Türkiye)'nin kardeş örgütü olan Partiya Bolşewik (ya Kurdistan'a Bakur)'un çatısı altında örgütlen! Al eline silahını, devrim bayrağını Kuzey Kürdistan'ın kalelerinde ve dağların doruklarında dalgalandır! İşte, ancak o zaman ulusal baskıya gerçekten son vermenin imkanı yaratılacak; Kürt ulusunun isterse ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanma imkanı oluşacak, sömürü ortadan kalkacaktır! **AZINLIK MİLLİYETLERDEN EMEKÇİLER!** Partimizin çatısı altında örgülenin! Ancak o zaman sizin üzerinizdeki ulusal, mezhepsel ve dinsel baskılar ortadan kalkacak, insanca yaşamanın temeli kurulmuş olacaktır! Haydi mücadeleye!

2000'Lİ YILLAR BOLŞEVİZMİN OLACAK!

PARTİYA BOLŞEWÎK
YA KÜRDÎSTAN'A BAKUR Û TİRKÎYE

BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE